

大理
寺卿
คิดถึง
เรือน
ซ่อนลมรัก
แหม่ 2
ผีลดาหลี่

Anyway 安妮薇 เทียน
จวีฮวา เปา

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับ 'คดีร้อนซ่อนปมรักแห่งศาลด้าหลี่' เล่ม 1 ที่อ่านจบกันไป สนุกสนานและน่าติดตามอย่างที่ได้ออกไว้หรือเปล่าคะ คุณ Anyway เขียนงาน Erotic Art ซึ่งบรรยายจากความรักระหว่างพระ-นาง ชวนให้นักอ่านทุกท่านต้องใจเต้นแรงตามไปด้วยจริงๆ รวมทั้งในฉากที่ต้องพาให้เราอินไปกับความรู้สึกของตัวละครก็สามารทำให้เราแทรกตัวเข้าไปอยู่ระหว่างปมต่างๆ ที่ซ่อนเอาไว้ในเรื่องได้เป็นอย่างดีอีกด้วยค่ะ

ในเล่มที่ 2 นี้เพราะชูโม่อี้ไม่ยอมให้หลินหวนชิงสืบหาความผิดของซ่งเจิ้งสิง นางจึงให้เหลียงเว่ยผิงช่วยหาทางให้นางได้เข้าไปหาเบาะแสจากเอกสารเก่าๆ จนพบเงื่อนงำบางอย่าง เมื่อชูโม่อี้รู้ว่าหลินหวนชิงแอบใช้ฐานะขุนนางของศาลด้าหลี่ลอบเข้าไปเอาข้อมูลก็โกรธมาก หลินหวนจึงถูกคนของเจ้าเมืองหลี่จับได้ นางถูกจับขังในคุก เดือดร้อนถึงชูโม่อี้ที่ต้องมาหาทางพานางออกจากคุกอีก ที่สำคัญในเล่มนี้ชูโม่อี้จะถูกส่งตัวไปสืบราชการที่ต่างเมือง นางขอตามเขาไปด้วย ทั้งยังพยายามยั่ววนเขาอย่างสุดความสามารถจนชูโม่อี้แทบจะสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง ทว่าการที่เขาไม่ยอมมีสัมพันธ์กับนางในยามนี้เพราะเขารู้สึกว่าความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่ไม่ควรเริ่มต้นด้วยข้อตกลงและการหลอกลวง ความรักความใคร่ที่เขามีต่อนางนับวันยิ่งลึกซึ้งมากขึ้นทุกที เช่นนี้ 'คดีร้อนซ่อนปมรักแห่งศาลด้าหลี่' แห่งนี้จะต้องตัดสินใจได้ยากเย็นมากขึ้นหรือไม่ ติดตามได้ที่หน้าถัดไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แต่ไรรมาหลินห้วนซิงไม่ใช่คนที่ยอมแพ้ง่ายๆ การเผชิญหน้าที่
แปลกประหลาดเช่นนี้มีแต่จะปลุกสัตว์ร้ายในใจนางตัวนั้นให้ตื่นขึ้น ดังนั้น
นางจึงยันร่างกายท่อนบน ก่อนเงยหน้าขึ้นและจูบริมฝีปากของซูโม่อี้ ไม่ใช่
การหยั่งเชิงแบบประเดี๋ยวประเดี๋ยวและไม่ใช่การทำพอเป็นพิธีเพียงชั่วครู่
พริบตาที่ริมฝีปากสัมผัสกันนางก็เผยอริมฝีปากแดงเล็กน้อย ปลายลิ้นที่ว่องไว
เลียริมฝีปากบางของซูโม่อี้ ตัวตมาถึงพื้นที่ปิดประกบเข้าหากันนั้น แล้วตัวด
เบาๆ บนเหงือกที่ไวต่อสิ่งกระตุ้น

มือของซูโม่อี้ที่โอบกอดนางสั่นเทาขึ้นอย่างยากจะควบคุม

"ได้เท่า..." ภายได้แสงเทียนสลัวน้ำเสียงของสาวงามนุ่มนวล ใบหน้า
งดงามเฉิดฉาย

หลินห้วนซิงใช้เสียงที่น่าหลงใหลที่สุดควบคุมไปกับดวงตาที่ไร้เดียงสา
ที่สุด นางหน้าแดง มือที่อยู่ไม่สุขนั้นลูบคลำไหล่ของเธอแล้วหยุดที่หน้าอก

เมื่อนางกางมือออก ในมือคือหัวใจที่เต้นแรงของเธอ

แนะนำตัวละคร

* ชูโม่อี้

เสนาบดีศาลต่ำหลี ขุนนางผู้โหดเหี้ยมอันดับหนึ่งของราชวงศ์ใต้ มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองเซ็งจิง เป็นหลานชายของฮองเต๋ มารับช่วงต่อทำคดีที่ว่าความเมืองหลวง

* หลินหวนซิง

หญิงสาวที่ปลอมตัวมาเป็นขุนนาง ตำแหน่งเจ้าหน้าที่จัดบันทึกในที่ว่าความเมืองหลวง เป็นน้องร่วมสาบานของเหลียงเว่ยผิง สกุลเดิมคือเซียว เป็นคนมีจิตใจเมตตาและมองโลกตามความเป็นจริง

* เหลียงเว่ยผิง

เสมียนแห่งที่ว่าความเมืองหลวง เป็นพี่ชายร่วมสาบานของหลินหวนซิง คุณเป็นคนซื่อสัตย์ตามชาวผู้หนึ่ง ทว่าก็เป็นพี่ที่พึ่งพิงที่ดีให้แก่หลินหวนซิง ปราบปรามคดีต่ออีกฝ่ายด้วยใจจริง

* เว่ยซู

ธิดาพระองค์เล็กของเจินฮองเฮา เป็นพระราชนัดดาแท้ๆของไทเฮา และนับว่าเป็นสหายเล่นกันมาตั้งแต่เด็กของชูโม่อี้ ถูกเลี้ยงดูอยู่ที่เจียงหนานเนื่องจากในวัยเยาว์ร่างกายไม่แข็งแรง

* ช่งเจิ้งสิง

ราชเลขาช่ง ตำแหน่งราชเลขาธิการของราชสำนัก เคยเป็นเสนาบดีกรมอาญามาก่อน เป็นขุนนางมาหลายสิบปีแล้ว พัวพันกับคดีที่ชูโม่อี้รับผิดชอบอยู่

16

การสนทนากับการเขียนฉาก

หลินหวนชิงตกตะลึงไปเล็กน้อย แต่ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มอ่อนโยนตามปกติ "เหตุใดได้ทำจึงมักไม่เชื่อข้าน้อย"

ซูโม่อึ้งมองนางอย่างเงิบๆ ด้วยสีหน้าซับซ้อน แสงแดดสดใสสายลมเย็นสบาย แต่คนทั้งสองกลับดูเหมือนถูกกันด้วยถนนที่กลายเป็นน้ำแข็ง จึงทำได้เพียงหยุดเดินพร้อมกัน

ผ่านไปครู่หนึ่งซูโม่อีกก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงห้วนๆ ว่า "เจ้าขอให้ข้าเชื่อใจเจ้า แล้วเจ้าเล่าเคยเชื่อข้าเมื่อไรกัน"

หลินหวนชิงอีกอัก นางไม่มีอะไรจะตอบได้

ซูโม่อึ้งยิ้มเยาะแล้วพูดว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นคดียของซ่งเจิ้งจึงหลังจากนี้ก็ไม่รบกวนเจ้าแล้ว"

ได้ทำซูผู้เคลื่อนไหวรวดเร็วมีพลังการเคลื่อนไหวที่น่าทึ่งยิ่งนัก เพราะเขาทำตามสิ่งที่พูดทันที ในขณะที่ตัดสินใจเช่นนั้นก็ได้ส่งนางไปที่

รองเสนาบดีศาลตำหนิผู้หนึ่งเพื่อให้นางรับผิดชอบการจذبนักทิกในศาล

ในศาลแตกต่างจากการอยู่ข้างกายชูโม่อี้ คดีส่วนใหญ่เมื่อมาถึงที่นี้ ทั้งพยานบุคคลและพยานวัตถุต่างถือเป็นที่สุดแล้ว เหลือเพียง คำตัดสินของผู้พิพากษาเท่านั้น หลินห้วนซิงซึ่งจู่ๆ เปลี่ยนมาเป็น เครื่องมือในการเขียนฎีกาอยู่ในกองคำให้การทุกวันก็รู้สึกโกรธแค้นอยู่ ภายในใจ และสิ่งที่ทำให้โกรธยิ่งไปกว่านั้นก็คือในระหว่างนั้นมีหลายครั้งที่หลินห้วนซิงเห็นชูโม่อี้ก้าวเข้าไปในห้องหนังสือแล้ว นางรีบติดตามไป เพื่อขอเข้าพบเขา แต่กลับถูกเย็บขังแฉ่งด้วยสีหน้าจันใจว่า 'ได้ทำบอกว่า เขาไม่อยู่'

ช่างเถอะ...เมื่อนิสัยเจ้าอารมณ์ของได้ทำชูกำเรียบขึ้นมา ใครก็ทำอะไรไม่ได้ นางไม่อาจบอกความจริงกับชูโม่อี้ ชูโม่อี้ก็ไม่ยอมที่จะหยุดเป็นคนเจ้าอารมณ์ เป็นอีกครั้งที่ไม่ได้พบชูโม่อี้ช่วงระยะเวลาหนึ่ง นางคิดจะวางแผนยอมรับผิดชอบแต่โดยดีก็ยังไม่ได้อีก...เมื่อคิดถึงตรงนี้หลินห้วนซิงก็ถอนหายใจด้วยความคับแค้นใจ รู้สึกเพียงว่าถึงหู* ในมือไม่หวานเสียแล้ว

"เป็นอะไรไป" เหลียงเว่ยผิงที่กำลังกินถึงหูอยู่ข้างๆ เอ่ยถามด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความประหลาดใจ

"ไม่มีอะไร..." หลินห้วนซิงตอบส่งๆ ก่อนดึงแขนเสื้อของเหลียงเว่ยผิง แล้วพูดว่า "พี่เหลียงมีความเกี่ยวข้องกับคลังเก็บเอกสารหรือไม่"

เหลียงเว่ยผิงที่กำลังตั้งใจแตะถึงหูถูกนางดึงแขนนี้ไม่เสียบถึงหูที่ใส่เข้าไปในปากก็ถูกดันเข้าไปโดยไม่ทันตั้งตัว ก่อนแทงเข้าที่คอของเขา

* ถึงหู เป็นชื่อขนมหวานเคลือบน้ำตาลชนิดหนึ่ง แต่เดิมใช้ผลขนานจา (พุทราป่า) เสียบไม่ใช่เป็นแท่งเหมือนลูกชิ้นแล้วจุ่มลงในน้ำเชื่อมให้ผิวนอกแข็งตัวเป็นเงาวาว รสชาติเปรี้ยวอมหวาน ปัจจุบันดัดแปลงเป็นผลไม้ชนิดอื่นด้วย เช่น สตรอเบอร์รี่ กีวี สับปะรด

ตรงๆ ทำให้เขาต้องขยับออกมา

หลินหวนซึ่งตกใจอย่างยิ่ง ขณะกำลังจะตบหลังให้เขากลับเห็นเขา ถือโอกาสกัดถึงหูสามลูกแล้วยึดคอกลงไปทั้งหมดในสถานการณ์ที่ไม่แม้แต่จะขยับลิ้นได้นั้น

"..." หลินหวนซึ่งพูดอันใดไม่ออกไปชั่วขณะ นางกระตุกมปากแล้ว ยกถึงหูในมือตนเองให้เขา "พี่เหลียงชอบก็กินอีกไหมหนึ่งแล้วกัน ข้า... ข้ากินพอแล้ว..."

"อ้อ" เหลียงเว่ยผิงรับมาโดยไม่เกรงใจเลยสักนิด แล้วเริ่มแตะต่ออย่างตั้งใจ

"ต้องมียู่แล้ว แต่ข้าต้องรู้ก่อนว่าเจ้าจะทำอะไรอีก"

"ข้า..." หลินหวนซึ่งอยากร้องไห้แต่ร้องไม่ออก "เอกสารของข้าได้เปลี่ยนจากที่ว่าการเมืองหลวงไปศาลต้าหลี่แล้วมิใช่หรือ แต่ช่วงนี้ดูเหมือนข้าจะทำให้ขุนนางอ้ามहितผู้นั้นไม่พอใจอีกแล้ว เจ้าก็รู้ว่าการปกครองทำงานขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจมาโดยตลอด เจ้าคิดว่าถ้าเขาไม่ก้าวกายหรือเจตนาใช้เล่ห์เหลี่ยม ไม่น่ว่ากรมปกครองอาจจะทำให้เรื่องของข้าล่าช้าไปถึงปีใดเดือนใดแล้ว"

เหลียงเว่ยผิงยังคงแตะถึงหู พุดเอออตามว่า "อืม ดังนั้นเจ้าคิดจะทำอะไร"

หลินหวนซึ่งรีบตอบ "พี่เหลียงหาคนช่วยถามให้ข้าสักหน่อยก็ดี ลองดูว่าจำนวนคนที่ศาลต้าหลี่เต็มหรือยัง ข้าจะได้มีความมั่นใจ"

"แล้วถ้าไม่มีเล่าจะอย่างไร"

"..." หลินหวนซึ่งรู้สึกว่าคุณค่าถามนี้ปีบคอทันที

เหลียงเว่ยผิงเห็นสีหน้าเศร้าโศกของนางก็หยุดหัวข้อสนทนาไป

อย่างเงียบๆ และพานางตรงไปที่คลังเก็บเอกสาร

คลังเก็บเอกสารเป็นสถานที่ที่ราชสำนักจัดตั้งขึ้นเพื่อจัดการเอกสารของขุนนางทุกระดับโดยเฉพาะ ก่อนที่เหลียงเว่ยผิงจะถูกย้ายไปที่ว่าการเมืองหลวงก็เป็นเสมียนของที่นั่นมาก่อน ดังนั้นเขาจึงรู้จักผู้คนมากมายและสามารถพูดคุยได้บ้าง

เมื่อทั้งสองมาถึงก็เป็นเวลาอาหารกลางวันพอดี ผู้ดูแลเอกสารได้เปลี่ยนเวรไปกินข้าว

เหลียงเว่ยผิงเดินอยู่รอบๆ ด้านนอกกรอบหนึ่ง แล้วพาหลินหวนชิงไปที่ห้องเก็บเอกสาร สุดท้ายเขาไปหาคนคุ้นเคยเก่าๆ เพื่อสอบถามข้อมูลโดยกำชับให้หลินหวนชิงรออยู่ตรงนี้

ในช่วงบ่ายของฤดูร้อนเสียงร้องของจักจั่นบนต้นไม้ดังเป็นระยะๆ ทำให้แสงอาทิตย์กลายเป็นเหล็กในผืนที่แหลมคม รวากับผึ้งจำนวนมากที่บินวอร์วอร์อยู่รอบตัว หลินหวนชิงว่าวุ่นใจอย่างยิ่ง นางเดินไปที่ใต้ชายคาห้องที่เปิดอยู่เพียงครั้งเดียวเพื่อหลบร้อน

คนที่ดูลักษณะเหมือนเสมียนตัวน้อยผู้หนึ่งเรียกนางไว้

"เจ้าเป็นคนของศาลต้าหลี่กระมัง" เขาถามด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ ดวงตาจ้องมองป้ายคำสั่งที่เอวของนาง

หลินหวนชิงพยักหน้าช้าๆ อย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก

เสมียนตัวน้อยผู้นั้นหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมาจากห้อง ก่อนยื่นให้นางแล้วพูดว่า "นี่คือสิ่งที่ได้ทำของพวกเจ้าต้องการ"

ไม่รอให้หลินหวนชิงอธิบาย เสมียนตัวน้อยผู้นั้นก็ได้ยื่นของใส่ในมือนางแล้ว ก่อนพูดด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีว่า "รายชื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจการหงโจวตลอดหลายปีที่ผ่านมา ข้ารู้ว่าได้ทำของ

พวกเจ้างานยุ่งมาก แต่พวกข้าก็ต้องกินต้องนอนมิใช่หรือ"

หลังพูดจบเขาก็โยนของเหมือนระบายอารมณ์ ท่าทางเหมือนในที่สุดก็หลุดพ้นไปจากมือ ก่อนจะหันกายเดินจากไป ทิ้งแผ่นหลังที่แผ่ความไม่พอใจไว้ให้หลินหวนชิง

"..." หลินหวนชิงต้องรับผิดชอบได้เท่าที่ผู้ไม่มีความรับผิดชอบอย่างงั้นๆ นางยื่นถือนั่งสือเล่มนั้นอยู่ที่เดิมด้วยหัวใจที่เต้นแรงครู่หนึ่งถึงเพิ่งรู้สึกตัว

ผู้ตรวจการหงใจ? นี่ไม่ใช่ตำแหน่งก่อนที่ซึ่งเจิ้งสิงจะย้ายเข้ามายังเมืองเจิ้งจิงหรือ...

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมาก็ไม่สามารถหักห้ามความอยากรู้อยากเห็นได้อีกต่อไป ถึงอย่างไรคนผู้นั้นก็เป็นคนยื่นหนังสือให้นางเอง หนึ่งนางไม่ได้ขโมย สองไม่ได้ปล้นมา และนางก็เป็นคนของศาลด้าหลืออยู่แล้ว แค่อุเลี่ยน้อยคงไม่นับว่าเป็นการขโมยความลับอันใด

หลินหวนชิงปลอบใจตนเองพร้อมกับลั่นหายใจเปิดมุมหนึ่งของหนังสือในมือ นางกลอกตามองอย่างรวดเร็ว เมื่อกวาดตามองรายชื่อหน้าสุดท้ายดวงตาของหลินหวนชิงพลันว่างเปล่า นางเกือบจะทรวงตัวไม่ได้ในตัวอักษรสีขาวขายขนาดเท่าหัวแมลงวันอันยุ่งเหยิงกลุ่มนั้นมีชื่อเชียวจิงเขียนบิดาผู้ให้กำเนิดของนางจริงๆ!

หลินหวนชิงคิดว่าตนเองดูผิดจึงเดินไปยังบริเวณที่มีแสงอาทิตย์สาดส่องผ่านแมกไม้ลงมา ก่อนอาศัยแสงสว่างที่เป็นจุดๆ เหล่านี้เพื่ออ่าน 'รายชื่อผู้เคยได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจการ' ในหน้าสุดท้ายนี้อีกครั้ง

'รัชศกเทียนฉีปีที่สามสิบเจ็ด เชี่ยวจิงเหยียนหัวหน้าองค์กรแห่ง
กองกำลังองค์กรคุ้มกันส่วนพระองค์ปฏิบัติตามคำสั่ง เข้าดำรงตำแหน่ง
ผู้ตรวจการหงโจว'

กระดาศสีขาวตัวอักษรสีดำ ชัดเจนแจ่มแจ้งยิ่ง

หัวใจของหลินหวนซิงเต้นช้าลง นางเหมือนถูกคนใช้กระบองตีศีรษะ
แม้แต่หายใจก็ลืมนไปชั่วขณะ

เสียงจกจันกรีดร้องข้างหู ดังแสบแก้วหูอยู่พักหนึ่ง ท้องนี้ของนาง
จึงยับยวบได้ชื่อที่คุ้นเคยนั้น จากนั้นก็ตื่นขึ้นด้วยความมึนงง ที่แท้ท่านพ่อ
เคยถูกแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจการหงโจว เข้าดำรงตำแหน่งต่อจาก
ซ่งเจิ้งสิง แต่ไม่ได้มีชีวิตอยู่จนเข้ารับตำแหน่งก็ต้องเสียชีวิตในโทษฐานที่
ไม่มีมูลความจริง ต่อมาเนื่องจากการบรรเทาภัยพิบัติ ราชสำนักจึงพบ
การปลอมเงินของทางการ หงโจวเป็นสถานที่สำคัญของเมืองทางการ
ในทุกยุค

เศษชิ้นส่วนของความจริงจำนวนนับไม่ถ้วนวนเวียนอยู่ในสมอง
หลินหวนซิงรู้สึกราวๆ ว่าระหว่างพวกมันมีความเชื่อมโยงบางอย่างที่
อธิบายไม่ถูก แต่ไม่ว่าอย่างไรก็เชื่อมโยงเข้าด้วยกันไม่ได้ ในใจนางรู้สึก
ก่อกวนรำคาญ อยากกลับไปศาลต้าหลี่เพื่อหาสำนวนความของท่านพ่อ
มาอ่าน และไม่มีเวลาที่จะรอเหลียงเว่ยผิงแล้ว นางจึงถือหนังสือแล้ว
เดินทางกลับทันที

ทว่าขณะที่เพิ่งออกจากคลังเก็บเอกสารนางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบ
ดังขึ้นทางด้านหลัง หลินหวนซิงหันกลับไปก็พบว่าเสมียนตัวน้อยที่
ยึดเยียดหนังสือให้นางเมื่อครู่ไล่ตามออกมา ทันทีที่ทั้งสองสบตากัน

เขาก็โบกมือไปด้านหลัง แล้วเดี๋ยวก็นึกขึ้นได้ว่ามีคนกระโจนเข้ามาอย่างดุเดือด พวกเขาไม่ฟังคำอธิบายเลยสักนิด เมื่อมาถึงก็ยืนกรานหนักแน่นว่า หลินหวนชิงปลอมตัวเป็นคนของทางการ โดยมุ่งหมายจะแอบฟังความลับในการทำคดีของศาลต้าหลี่ และต้องการจะจับนางส่งไปที่ว่าการเมืองหลวง หลายคนเริ่มถกเถียงกัน

อีกด้านหนึ่งเหลียงเว่ยผิงที่ออกมาตามหาหลินหวนชิงหลังจาก สอบถามเสร็จ เมื่อเห็นเหตุการณ์ก็คิดจะห้ามคนตีกันอย่างกระตือรือร้น เพียะ!

เสียงตบหน้าดังสนั่น เหลียงเว่ยผิงใช้มือปิดหน้า ท่าทางไม่อยากจะเชื่อ

"โอ๊ย!" ท่ามกลางเสียงคำรามลั่น การถกเถียงกลับกลายเป็นการต่อสู้ ต่อจากนั้นสหายร่วมงานจากศาลต้าหลี่ที่มารับหนังสือตามมาแล้ว จำหลินหวนชิงได้ จึงคิดจะเข้าไปห้าม

เพียะ!

ไม่รู้ว่ใครถูกใครตบอีก

ดังนั้นการต่อสู้ธรรมดาๆ ก็กลายเป็นการทะเลาะเบาะแว้ง จากนั้น หลินหวนชิงและซูไม้อี้ที่ไม่ได้เจอกันมาหลายวันในที่สุดก็ได้พบกันอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้ระหว่างทั้งสองคนมีคอกไม้หนาๆ กัน เขาอยู่ข้างนอก หลินหวนชิงอยู่ข้างใน

ในห้องข้างอันมืดมิดและเหม็นอับของที่ว่าการเมืองหลวง ได้ทำซูมองดูหญิงสาวตรงหน้าที่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย มวยผมยุ่งเหยิง นั่งยองๆ เขียนพินหันหลังให้เขาอยู่ท่ามก้นอย่างเงียบๆ เขาโกรธจนขมับเต้นตุบๆ วันนี้เดิมที่เขาจะเข้าวังเพื่อเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ขณะที่เพิ่งเดินทางถึงตรอกหย่งชิง

ก็เห็นเยีงชิงรีบมารายงานด้วยท่าทางรีบร้อน บอกว่าคนของศาลต้าหลี่ และคลังเก็บเอกสารตระกูลบอนกัน ทางที่ว่าการเมืองหลวงได้จับกุม ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดแล้ว

ตอนแรกซูโม่อี้ก็รู้สึกประหลาดใจ ถึงอย่างไรการเข้าเฝ้าฮ่องเต้ก็สำคัญกว่า จึงวางแผนว่าค่อยมาจัดการในภายหลัง แต่เยีงชิงบอกเขาว่า ผู้ที่เป็นผู้นำคือหลินหวนชิง ซูโม่อี้จึงรีบไปที่ที่ว่าการเมืองหลวงทันที ในฐานะเสนาบดีศาลต้าหลี่ การมาห้องขังในคราวนี้ไม่ได้มาเพื่อตัดสินคดี แต่มาเพื่อรับคน มีชีวิตอยู่มานานเพียงนี่นับเป็นครั้งแรกของเขา เขากลัวว่าตนเองจะบีบคอหลินหวนชิงจนตายเพราะความเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง จึงยืนอยู่ข้างนอกเป็นเวลานาน รอจนอารมณ์สงบลงถึงค่อยให้ผู้คุมคุกเปิดประตูห้องขัง

คนที่อยู่ตรงมุมผนังเมื่อได้ยินเสียงก็สะดุ้ง นางไม่ได้หันกลับมา เพียงก้มหน้าแล้วขยับตัวไปในซอกมุมผนัง

"หลินหวนชิง" น้ำเสียงที่สงบและราบเรียบไม่มีอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น เป็นท่าทีปกติของได้ให้ซู แต่เขานั่นหนักทุกคำ หากตั้งใจฟังจะสัมผัสได้ถึง ความโกรธที่อยู่ภายใต้คลื่นอันสงบเงียบ มีพลังที่จะกลืนกินคนทั้งเป็น

"อะ...อืม..." มีเสียงสันครีอดังออกมาจากด้านหลังศีรษะที่ยู่เยียง คนที่อยู่ตรงหน้าตอบโดยไม่หันกลับมามอง

แม้จะอดทนเก่งเพียงใด แต่เมื่อเผชิญหน้ากับท่าทางไม่แยแสของ หลินหวนชิงเช่นนี้ ซูโม่อี้ก็รู้สึกเหมือนหน้าอกของตนเองกำลังจะระเบิด เขาคำนวณที่จะปกปิดเรื่องสำคัญกับนางแล้วจึงสาวเท้าไปข้างหน้า ก่อนจะคว้าสายเสื้อของนางแล้วดึงตัวนางขึ้น

หลินหวนชิงถูกดึงอย่างแรงโดยไม่ทันตั้งตัว เท้าจึงยืนไม่มั่นคง

นางกำลังจะล้มไปด้านหลังอย่างหมดท่า ทว่าถูกชูโมอี้อบกอดไว้ ทำทางของคนทั้งสองกลายเป็นการเผชิญหน้ากันในระยะใกล้

ชูโมอีตกตะลึงไปเล็กน้อย เวลานั้นเขาถึงเพิ่งเห็นนางอย่างชัดเจน นางมีรอยห่อเลือดตรงหางตา มีรอยเลือดตรงมุมปาก ลำคอกก็ถูกคนบีบ และผิวขาวผ่องมีคราบเลือดที่ชัดเจนหลายแห่ง เขารู้สึกเจ็บปวดใจยิ่ง ความโกรธเคืองเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยความโกรธอีกแบบหนึ่งในทันที

หลินหวนชิงรีบใช้มือปิดหน้า แต่ถูกชูโมอีจับข้อมือไว้เสียก่อน

"เหตุใดถึงบาดเจ็บเช่นนี้" เขาถามนาง น้ำเสียงราวกับจะบดขยี้นางจนตายได้

หลินหวนชิงรู้สึกอับอายขายหน้าเป็นอย่างยิ่ง ไม่กล้าที่จะมองหน้าชูโมอี นางก้มหน้าแล้วพูดอย่างอวดดี "ความจริงแล้ว...ความจริงแล้วยังนับว่าโชคดี...สถานการณ์ในเวลานั้นศัตรูแข็งแกร่งแต่ข้าอ่อนแอ พวกเขามีสิบคน พวกเรารวมทั้งเหลียงเว่ยผิงมีเพียงสามคนเท่านั้น"

สีหน้าของชูโมอีเคร่งขรึมขึ้นทุกที

หลินหวนชิงเห็นเขาเป็นเช่นนี้ในใจก็ยิ่งรู้สึกไม่มั่นใจ ทำได้เพียงอธิบายต่อไปด้วยเสียงแผ่วเบา "แต่พวกเราไม่กลัวศัตรูแม้แต่ผู้น้อย พวกเราต่อสู้โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตนเอง ทุกครั้งที่แพ้ก็ยังสู้ไม่ถอย แม้ตัวตายก็ต้องปกป้อง...ศักดิ์...ศรี...ของศาลต้าหลี่"

เอ่อ...เหตุใดใบหน้าของได้เท่าชูจึงดำคล้ำยิ่งกว่าเดิม...

หลินหวนชิงถูกเขาจ้องมองจนรู้สึกหนาวสะท้านไปทั้งตัว กลืนคำพูดแก้ตัวลงท้องอย่างเสียบๆ

ชูโมอีโกรธจนยี้มเย็น เขายกตัวนางมาตรงหน้า จับคางนางแล้วบังคับให้นางมองตนเอง ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมและจริงจังอย่างยิ่ง

ว่า "ศักดิ์ศรีของศาลตำหลิมีข้าคอยปกป้องอยู่แล้ว ต้องการเจ้ามาเป็นห่วง โดยไม่จำเป็นต้องตั้งแต่เมื่อไรกัน"

"เอ่อ..." คนที่รู้สึกผิดเล็กต่อด้านและก้มหน้าอย่างว่าง่าย

ชูโมอีไม่ได้พูดอะไรอีก เขาโยนเสื้อคลุมในมือใส่ตัวหลินห้วนซิง แล้วให้เยี่ยจิงพานางออกไปก่อน

"ตะ...ได้เท่า...ได้เท่าชู" เจ้าเมืองหลี่ที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความ ประจวบสอพลอเดินเข้ามา เตรียมพร้อมฟังคำชี้แนะ

ชูโมอีเอามือโพล่หลังพลาญพูดอย่างเย็นชา "ตะลุมบอนกันกลางวัน แสงๆ ได้เท่าหลี่คิดว่าคดีนี้เป็นคดีประเภทใดเล่า"

เจ้าเมืองหลี่เข้าใจความหมายของชูโมอีทันที เขาพูดด้วยสีหน้า เคร่งขรึม "เลวร้าย! เลวร้ายมากจริงๆ พวกเดียวกันฆ่าฟันกันเอง ไม่มี ศีลธรรมเกินไปแล้ว หากเป็นเช่นนั้นนานวันเข้าจะทำให้บ้านเมืองเสื่อมลง เป็นแน่ ความคิดของคนสมัยนี้ไม่ซื่อสัตย์เหมือนคนสมัยก่อน!"

ชูโมอีพยักหน้า "อืม แล้วเจ้าเมืองหลี่คิดว่าคดีนี้ควรจัดการอย่างไรดี"

เจ้าเมืองหลี่พยักหน้าและค้อมตัว ใบหน้ามันยิ้มปรากฏรอยยิ้ม เหมือนเช่นเคย "คดีสำคัญเช่นนี้ แน่แน่นอนว่ามีเพียงศาลตำหลิเท่านั้นที่สามารถจัดการได้"

ชูโมอีไม่ได้พูดอะไร เขาหันกายมองอีกด้านหนึ่งของห้องซึ่งที่ โลงกว้าง แล้วพูดเหมือนไม่ตั้งใจว่า "ห้องซึ่งของที่ว่าการเมืองหลวงมีคน มากเกินไป คนของคลังเก็บเอกสารพวกนี้..."

"ขอบคุณที่ได้ทำความเข้าใจถึงความลำบากของข้าน้อย" เจ้าเมืองหลี่ ประสานมือยกขึ้นแสดงความเคารพ แล้วเริ่มจัดการเรื่องการย้ายห้องซึ่ง

"อ้อ รีบกวณเจ้าเมืองหลี่แจ้งขุนนางนอกกรมแห่งคลังเก็บเอกสาร"

ชูโมอีหยุดชะงักครู่หนึ่งแล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "เพื่อหลีกเลี่ยงการทำผิดกฎหมายเพื่อประโยชน์ส่วนตัว คดีนี้ข้าไม่อาจตัดสินเพียงลำพังได้ ดังนั้นจึงต้องเชิญเขามาร่วมสอบสวนด้วย ให้เขาไปที่ศาลด้าหลี่ด้วยตนเอง"

หลังจากที่ว่าการเมืองหลวงชูโมอีได้ไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ที่ตำหนักจอเงิน เมื่อกลับไปถึงศาลด้าหลี่ก็เลยยามชวิไปแล้ว

สายลมยามค่ำคือนอบนุ่ พัดแสงเทียนบนโต๊ะหนังสือให้พลัวไหวเงาของหนังสือราชการในมือของเขาก็นไหวไปด้วยเช่นกัน นี่คือนะปละมที่ฮ่องเต้หยั่งสุยมอบให้เขาเพื่อช่วยให้เขาไปสืบสวนคดีที่หงโจว

สาวใช้ในงานของซ่งเจิ้งลิ่งผู้นั้น หลังจากดูมิดสันที่จ้าวอีเหนียงทิ้งไว้แล้วก็บอกชูโมอีว่าแร่ที่ใช้ในการหลอมมีดเล่มนี้ผลิตจากหงโจวซึ่งแตกต่างจากเหมืองแห่งอื่น เหมืองของหงโจวนอกจากจะผลิตทองคำเงิน ทองแดง และเหล็กแล้วยังผลิตแร่ที่เรียกว่า 'แร่ดำ' อีกด้วย โดยแร่ชนิดนี้มีความแข็งแกร่งมาก สามารถตัดเหล็กได้เหมือนตัดแต้หนู เหมาะสำหรับใช้สร้างอาวุธในสนามรบอย่างยิ่ง แต่เนื่องจากแร่นี้หายาก แร่ดำที่ขุดได้ทุกปีจึงถูกรวบรวมและหลอมโดยราชสำนัก เว้นแต่ฮ่องเต้จะมอบให้ นอกจากนั้นก็ไม่น่าปรากฏในหมู่ราษฎร ดังนั้นการที่งานของซ่งเจิ้งลิ่งมีมิดสันเช่นนี้อยู่ย่อมเป็นการพิสูจน์ถึงความสัมพันธ์ที่บอกไม่ถูกระหว่างเขาและเหมืองในหงโจวอีกครั้งอย่างไม่ต้องสงสัย

เงินและอาวุธเป็นสิ่งสำคัญของราชสำนักมาโดยตลอด แต่มีหนึ่งในสองอย่างนี้ก็สามารถสั่นคลอนรากฐานของบ้านเมืองได้ ยิ่งไปกว่านั้นเวลานี้ซ่งเจิ้งลิ่งยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับทั้งสองอย่างนี้ด้วย

ซูโม่อีกกับฮ้องไถ่หย่งฮุยต่างสงสัยว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงของผู้ที่อยู่เบื้องหลังซึ่งเจ้สิ่งนั้นเกรงว่าจะไม่ใช่เพียงการทุจริตเงิน รวมถึงการซื้อและขายต่อแร่ในราคาสูงโดยส่วนตัวธรรมดาๆ แล้ว

เงินสองแสนตำลึงหากแลกเป็นเสบียงอาหาร ไม่นับม้าย่อมเพียงพอที่จะรองรับกองทัพนาคสี่หมื่นคนได้ถึงหนึ่งปี ถ้าไม่ใช่เพราะอุทกภัยครั้งนั้นทำให้เกิด 'คดีเงินปลอม' จนทำให้แผนการนี้ถูกเปิดโปงออกมาก่อนเวลา แผนการชั่วช้าเช่นนี้ของพวกเขาไม่รู้ว่าจะดำเนินต่อไปถึงเมื่อไร แต่จากเหมืองจนถึงราชสำนัก จากโรงษาปณ์จนถึงโรงเก็บอาวุธ หากไม่มีการแทรกซึมและบ่มเพาะมานานกว่าสิบปีก็ยากมากที่จะทำได้โดยไม่มีผู้รู้ ไม่มีผู้ใดเห็นเช่นนี้ ดังนั้นซูโม่อีกจึงสงสัยว่ามีคนคิดวางแผนอย่างเงียบๆ มานานแล้ว และจุดประสงค์ที่แท้จริงน่าจะเป็นการยกทัพก่อกบฏ

ฮ้องไถ่หย่งฮุยตกใจเสียจนเหงื่อไหลรินทั่วกาย ก่อนจะรีบแต่งตั้งให้ซูโม่อีกดำรงตำแหน่งขุนนางผู้แทนพระองค์ทันที แล้วให้เร่งเดินทางไปหงโจวโดยเร็วที่สุดเพื่อค้นหาฐานะและเจตนาของผู้ที่อยู่เบื้องหลังให้ทะลุปรุโปร่ง

แสงจันทร์สาดส่องท้องฟ้ากว้าง ยามค่ำคืนอากาศเย็นสบาย

ซูโม่อีกพับหนังสือราชการในมือแล้วหากลองไม้เล็กๆ มาคลึงกุกุญแจเก็บไว้

วันออกเดินทางกำหนดไว้ว่าเป็นวันพรุ่งนี้ แม้จะมอบหมายงานต่างๆ ให้กับรองตุลาการศาลต้าหลี่ทั้งสองคนแล้ว แต่ซูโม่อีกก็ยังคงรู้สึกไม่สบายใจอยู่ดี ก่อนหน้านี้นี้เขาไม่ได้คอยจับตามองหลินหวนชิงเพียงไม่กี่วันนางก็ทำให้ตนเองเข้าไปอยู่ในห้องขังได้ ครั้งนี้ถ้าจากไปมากกว่าสิบวันถึงครึ่งเดือน เมื่อเขากลับมาหลินหวนชิงจะทำให้ตนเองตายหรือไม่

เขาคิดจนเหม่อลอย ไม่ได้สนใจเยื้องที่ขยับเข้ามาใกล้ จนกระทั่ง
มีเงามืดมาบดบังแสงเทียน ชูโม่อึ้งถึงค่อยมองอีกฝ่ายแล้วยืนขึ้น ก่อน
กำขยับเยื้องอย่างลวกๆ ว่าอย่าดับเทียน

เยื้องมองใต้เท้าชูที่มีสีหน้าเหม่อลอยแล้วเสนอว่า "ได้เท้า ชำน้อย
เอาของทั้งหมดไปไว้ที่ห้องนอนของท่านจะดีกว่า อีกสักครู่ท่านออกมาจาก
เรือนของเจ้าหน้าที่หลินแล้วจะได้ไม่ต้องกลับมาที่นี่อีก"

"..." ใต้เท้าชูซึ่งถูกพูดแทงใจดำเช่นนี้ตื่นตระหนกไปเล็กน้อย
แต่กลับแสวงทำหน้าบึ้งตึงทำที่สบกกล่าว "ใครบอกว่าข้าจะไปเรือนของ
เจ้าหน้าที่หลิน"

เยื้องตกตะลึง มองดูปลายรองเท้าของอีกฝ่ายที่หันไปทางที่พัก
ของหลินห้วนชิงแล้วพูดว่า "ห้องนอนของใต้เท้าไม่ได้อยู่ทางนั้น..."

ชูโม่อึ้งกระตุกมุมปาก ใบหน้าปรากฏแววขุ่นเคือง "ข้ากำลังจะ...
จะพาสุนัขไปเดินเล่น" พูดจบเขาก็เดินไปที่บ้านไม้หลังเล็กๆ ตรงลานเรือน
ก่อนยื่นขาไปเตะชืออวี่ที่นอนอยู่บนพื้นอย่างเกียจคร้าน

เยื้องเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า แล้วมองดูชายตรงหน้าที่ผิปกติ
มากขึ้นทุกทีด้วยความไม่เข้าใจ ก่อนจะพูดขึ้น "ดึกดื่นปานนี้...ใต้เท้าแน่ใจ
หรือขอรับว่าต้องการพาสุนัขไปเดินเล่น"

ชูโม่อึ้งดึงชืออวี่ให้ลุกขึ้นยืนอย่างอารมณ์ไม่ดี ก่อนผูกโซ่แล้วจูงมัน
เดินออกไป เมื่อเดินผ่านเยื้องก็กลอกตาใส่เขาแล้วพูดว่า "ใครเป็น
คนกำหนดว่าดึกดื่นแล้วห้ามพาสุนัขไปเดินเล่น"

เยื้องไม่มีอะไรจะตอบกลับไป

"บรู๊ว..." ชืออวี่ที่จู่ๆ ก็ถูกบังคับให้ทำงานน้ำตาคลอ พร้อมถูกใต้เท้าชู
กึ่งลากกึ่งจูงตัวออกไป

ซูโม่อึ้งจูงซื่ออวี๋เดินอ้อมห้องนอนของตนเองมาถึงหน้าเรือนของ
หลินห้วนซิงอย่างทุลักทุเล

ภายใต้แสงไฟประเดี๋ยวมีดประเดี๋ยวล่วงที่หน้าต่ามีเงาของ
หญิงสาวกำลังส่องกระจกแต่งตัว เจาสลัวประทับอยู่บนลายฉลุหน้าต่าง
ห่างไกลราวกับความฝัน นางน่าจะเพิ่งสระผม ในลานเรือนยังมีกลิ่นหอม
ของเจ้าเจียว* และน้ำมันดอกไม้หลงเหลืออยู่ผสมกับกลิ่นกายของนาง
เหมือนไอน้ำที่ลอยอยู่ในอากาศหลังพายุฝนในฤดูร้อน

จู่ๆ ซูโม่อึ้งก็รู้สึกซึ่ซาลาดขึ้นมาเล็กน้อย ขาที่ลืงเลวว่าจะก้าวหรือไม่ก้าว
หยุดชะงัก แล้วยื่นมองนางใต้แสงจันทร์เงียบๆ เช่นนั้น

"เอย..." ซื่ออวี๋ที่เดิมที่ไม่มีชีวิตชีวาจู่ๆ ก็รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันที
มันเห่ออย่างกระสับกระส่ายสองครั้ง จากนั้นก็เป็นฝ่ายลากซูโม่อึ้งที่อยู่ข้างหลัง
วิ่งเข้าไปในลานเรือนของหลินห้วนซิง

ซูโม่อึ้งถูกซื่ออวี๋ดึงจนเซ

คนที่อยู่ข้างในได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจึงเปิดประตูเรือน แล้วก็ชนเข้ากับ
ซูโม่อึ้งที่กำลังจะโผล่เข้าหาบานประตู จึงรีบยื่นมือไปประคองเขาไว้

วันนี้หลินห้วนซิงสวมเพียงเสื้อตัวกลางบางๆ ตัวเดียว ด้านนอกคลุม
ด้วยเสื้อคลุมอย่างลวกๆ ผมยาวไม่ได้มัดไว้ เส้นผมดำสลวย เป็นความ
งดงามพลีไหวเหี้ยมชาน นอกจากนี้นางน่าจะเพิ่งอาบน้ำเสร็จจึงยังไม่ได้
รัดหน้าอก ถึงแม้จะมีเสื้อคลุมตัวนอกและเสื้อตัวกลางปิดบังอยู่ แต่
คนทั้งสองชนกันโดยไม่ได้เตรียมป้องกันแม้แต่หน่อย ได้เท่าซู่จึงสัมผัสได้ถึง
เนื้อตัวฉนวนเนียนหอมกรุ่นที่อยู่ในอ้อมแขน ทำให้เขาไม่อยากจะปล่อยมือไป
ชั่วขณะ

* เจ้าเจียว เป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง กิ่งมีหนาม ใบรูปทรงไข่ ปลายใบแหลม ช่อดอกเป็นพวง ดอกสีเหลืองอ่อน
ผลเป็นฝักแบนสีน้ำตาล ใช้หั่นเสิร์ฟและทำความสะอาดร่างกายต่างสบูได้

"ได้เท่า..." หลินห้วนซิงผลักเขาออกไปก่อน จากนั้นหยิบปืนพกम्म ขึ้นมาอย่างทุลักทุเลเล็กน้อย "ได้เท่า ช้าก่อน ช้า...ขอช้าจัดการก่อน..."

"ช่างเถอะ อยู่ต่อหน้าช้าไม่จำเป็นต้องทำ" ซูโม่อี้ห้ามนาง

"อ้อ ก็ได้" หลินห้วนซิงวางปืนพกम्मในมือลงอย่างเชื่องช้า นาง หันไปมองซูโม่อี้แล้วพูดว่า "ดีก็ถึงเพียงนี้แล้วได้เข้ามาทำอะไร"

"แค่ๆ..." ซูโม่อี้ถูกถามจนชะงักไป เขาใช้กำปั้นปิดปากแล้วไอแห้งๆ สองครั้ง จากนั้นก็ดึงเชือกวีที่กำลงกระสับกระส่ายพลางพูดว่า "สุนัขโง่ตัวนี้ ดีก็ตื่นแล้วไม่ยอมนอน จะออกมาเดินเล่น"

"อ้อ..."

จากนั้นทั้งคู่ก็ไม่มีใครพูดอะไรอีก บรรยากาศเริ่มอึดอัดขึ้นมาอีกครั้ง ซูโม่อี้พูดขึ้นก่อน เขาหยิบขวดยาสมานแผลในอกเสื้อยื่นให้ หลินห้วนซิง แล้วพูดอย่างไม่ใส่ใจ "นี่เป็นของที่เยี่ยซิงฝากข้าเอามาให้เจ้า"

"เยี่ยซิง?" หลินห้วนซิงมองซูโม่อี้อย่างตกตะลึง "แต่เขาเพิ่งมาที่นี่นา"

"..." ได้เท่าซูที่ผ่านศึกมาร้อยครั้งไม่ได้ตื่นตระหนก "อ้อ เขาดีมีนะ ไม่อยากย้อนกลับมาอีกครั้ง เมื่อเห็นข้าพาสุนัขมาเดินเล่นเลยขอให้ข้า เอามาให้เจ้าด้วย"

หลินห้วนซิงซึ่งรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติยกหน้าเบาๆ จะรับ ยาขวดนั้นจากมือของเขา

แต่ซูโม่อี้กลับไม่ให้นาง แล้วนั่งลงบนตั่ง ก่อนจะมองหลินห้วนซิง และพูดอย่างเย็นชาว่า "ทายา"

"ตอนนี้?" หลินห้วนซิงรู้สึกประหลาดใจ

ซูโม่อี้ไม่สนใจนาง เขาเปิดขวดออกด้วยตนเองและสอบถาม

"มีผ้าโปรงหรือไม่"

"มี...มีสิ" หลินหวันซิงซึ่งฟังคำสั่งของคนผู้นี้จนชินแล้วจึงรีบตอบสนองอย่างรวดเร็ว หาผ้าโปรงในกล่องไม้เล็กๆ แล้วยื่นให้เขา

ซูโม่อืรับผ้าโปรงมาแล้วดึงแขนเสื้อของหลินหวันซิง จุนางมานั่งข้างๆ แล้วเริ่มทายาให้นาง

ชื่ออวี้ยังคงกระสับกระส่ายอยู่ด้านข้าง หลินหวันซิงยื่นมือไปตบหัวมันแล้วพูดลอยๆ ว่า "ได้ยินเยี่ยซิงพูดว่าได้เท่ากำลังจะเดินทางไกลหรือ"

ซูโม่อี้ไม่ได้พยักหน้า สายตาจดจ้องไปที่รอยห่อเลือดตรงหางตาของนางพลางตอบ "ฮ้องเต๋ทรงส่งข้าไปสืบสวนคดี"

หลินหวันซิงกะพริบตา "อ้อ ไปที่ใดหรือ"

"หงโจว"

"หงโจว? โอ๊ย! ซีด..." หลินหวันซิงตื่นเต้นขึ้นมาทันใด นางกระโดดขึ้นผ้าโปรงในมือของซูโม่อี้ตกลงบนบาตรแฝดตรงมุมปากของนางอย่างแรง เจ็บจนน้ำตาคลอ

ทว่านางไม่มีเวลาสนใจความเจ็บปวดโดยสิ้นเชิง รีบจ้องหน้าซูโม่อี้แล้วพูดว่า "ได้เท่า...ได้เท่าจะไปกับเยี่ยซิงหรือ"

ซูโม่อี้จับใบหน้าของนางและแตะผ้าโปรงที่จุ่มยาไว้แล้วลงไปเบาๆ ก่อนจะพูดว่า "อย่าขยับ อืม ข้าจะไปกับเยี่ยซิง"

"แล้ว...แล้วได้เท่าไม่คิดจะพาสาวใช้หรือใครไปด้วยอีกหรือ ต้องมีคนคอยดูแลเสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่อาศัยตลอดการเดินทางนะ"

ซูโม่อี้ไม่หยุดทายาและพูดอย่างเย็นชา "อืม ฮ้องเต๋ทรงจัดสาวใช้ให้ข้าแล้วคนหนึ่ง"

"แต่สาวใช้ของฮ้องเต๋สืบสวนคดีไม่เป็นนี่!" หลินหวันซิงหน้าแดง

ร้อนใจจนนั่งไม่ติด

ซูโม่อี้ได้แต่ต้องกอดนางลงบนตั่งอีกครั้ง เจตนาของนางชัดเจนถึงเพียงนี้ หากเขายังแสรังทำเป็นไม่เข้าใจก็ค่อนข้างงใจเกินไปแล้ว

ซูโม่อี้หยุดการเคลื่อนไหวของมือ แล้วมองหลินหวนชิงด้วยสีหน้าเรียบเฉยพลงถาม "อยากไป?"

"อยาก" คนตรงหน้าพยักหน้าหงิกๆ ดวงตาเป็นประกายภายใต้แสงเทียนที่ส่องสะท้อน

หัวใจของซูโม่อี้เต้นผิดจังหวะ เขาลอบเบนสายตา ก้มหน้าเปลี่ยนผ้าโปร่ง

"ได้เท่า?" หลินหวนชิงซึ่งไม่ได้รับคำตอบเป็นเวลานานเรียกเขาเพื่อหยั่งเชิง เอียงศีรษะและเข้าใกล้มากขึ้น

"เหตุใดถึงอยากไป" สีหน้าของซูโม่อี้เรียบเฉย จับคางของนางที่จู่ๆ ก็เข้ามาใกล้แล้วผลักออกเล็กน้อย ก่อนทลายต่อ

"เพราะ...เพราะว่า..."

"ข้าไม่อยากจะยินคำโกหก" นางเพิ่งเริ่มพูดเสียงของซูโม่อี้ก็ดังชัดจังหวะนางอีกครั้ง เขายังคงมีท่าที่เด็ดเดี่ยว ไม่ยอมอ่อนข้อให้แม้แต่น้อย ดูท่าทางคืบนี้ซูโม่อี้จะมานางโดยเฉพาะ เขาจงใจปล่อยเงื่อนไขเรื่องการสืบสวนคดีที่นางโจนนี้เพื่อให้เขามีโอกาสบอกความจริง แต่คดีของสกุลเซียวคนที่เชื่อว่าเป็นการถูกใส่ร้ายในโลกนี้นอกจากนางแล้วก็จะจะมีแต่ลุงหลินผู้เดียวเท่านั้น ซูโม่อี้ไม่มีวันเชื่อ

"ได้เท่ากำลังกลัวหรือ" หลินหวนชิงเอียงศีรษะถามพลงพลิกมือมากุมมือของซูโม่อี้

"กลัว?" ซูโม่อี้สะดุ้งเล็กน้อยแล้วย้อนถาม "ข้ากลัวอะไร"

"ในเมื่อได้เท่านี้ก็ไม่กลัว เหตุใดจึงสนใจจุดประสงค์ในการสืบสวนคดีของข้าเช่นนี้ ไม่ว่าข้าจะมีความคิดส่วนตัวอย่างไร ข้าและได้เท่าต่างก็ต้องการจัดการกับซ่งเจิ้งสิงเหมือนกัน เช่นนี้ยังไม่เพียงพออีกหรือ"

บุรุษที่อยู่ตรงหน้าเงยไปครู่หนึ่ง แสงไฟสลัวพลั้วไหว ชับให้ใบหน้าของเขาที่เดิมทีก็เย็นชาอยู่แล้วยิ่งเย็นชามากขึ้นไปอีก เขาหัวเราะเบาๆ แล้วพูดว่า "ซ่งเจิ้งสิงจะต้องถูกประหารชีวิตไม่ช้าก็เร็ว ข้าไม่ได้สนใจเขาเลย"

จากนั้นเขาก็กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่แววตากลับคมกริบเหมือนมีดว่า "ข้าเพียงอยากรู้เรื่องของเจ้า"

ซูโม่อี้ยังถูกนางจับมือไว้โน้มตัวเข้าไปเล็กน้อย เขาหลบตาลง ดวงตาลุ่มลึกกลอกไปมา รวากับมองนางทั้งภายนอกและภายในอย่างทะลุปรุโปร่ง

หลินหวนซึ่งรู้สึกเหมือนลมหายใจติดขัด นางมองเขากลับโดยไม่พูดอะไร พื้นที่โดยรอบว่างเปล่าเกินไปแล้ว ได้แต่อาศัยแสงเทียนช่วยเติมให้เต็ม

หลินหวนซึ่งผ่อนคลายลงครู่หนึ่ง นางดึงมือของเขาลงด้านล่าง แล้วส่งเอวของตนเองไปที่ฝ่ามือใหญ่ที่ร้อนผ่านั่น

"สิ่งที่ได้เท่านี้ยังไม่พออีกหรือ" น้ำเสียงนี้นุ่มนวลดุจสายน้ำ เป็นน้ำเสียงที่เกิดขึ้นยามที่สตรียอมแพ้และต้องการมีความสุขสมปรารถนา กับอีกฝ่ายหนึ่งเท่านั้น

หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าพยักหน้าเบาๆ ก้มหน้าขมวดคิ้ว ใบหน้าเต็มไปด้วยเสน่ห์ที่ไม่อาจปกปิดได้ ซูโม่อี้รู้สึกฝ่ามือที่ร้อนขึ้นมาเล็กน้อยในทันใด แม้จะอยากจะขยับออก แต่ก็กลับถูกนางโอบเอวไถลเข้ามาอีกนิด กลิ่นหอมและความนุ่มนวลของนางอยู่ใกล้เพียงเอื้อม มีเพียงเสื้อผ้าบางๆ

กันระหว่างคนทั้งสอง กลิ่นหอมของคนทีเพ่งอาบน้ำเมื่อครูนั่นเหมือน
มืออันเฝ้าชวน ปกคลุมเขาไปทั่วทุกหนทุกแห่ง แทรกซึมเข้าสู่ลมหายใจเขา
เจิบๆ ลอยกรุ่นวนเวียน ทำให้นึกถึงความนุ่มนวลและเสน่ห์ของทุกสิ่ง

ซูโม่อึ้งรู้สึกเหมือนตนเองกำลังถูกแผดเผา จากท้องน้อยไปถึงหัวใจ
และจากหัวใจกลับไปสู่ท้องน้อย ในร่างกายเกิดความปั่นป่วน จูโจมสติที่
เขาพยายามรักษาไว้อย่างควบคุมไม่ได้ เขาจับเอวของหลินหวนชิงแล้ว
ผลักนางออก

เสียงอึดดังตามมา เป็นเสียงครวญครางเบาๆ ของสตรี แผ่วเบา
แต่ราวกับตลบอบอวลไปด้วยไอน้ำที่ชวนให้ดวงตาพร่ามัว มือที่แอบ
รวบรวมกำลังเมื่อครู่จู่ๆ ก็ไร้ซึ่งเรี่ยวแรง กลายเป็นการลูบไล้อย่างอ่อนโยน
ด้วยท้องนี้

นางเหมือนเด็กที่ได้ใจ หยิ่งผยองและอวดดีอย่างรุนแรงขึ้นกว่าเดิม
ซูโม่อึ้งย้งศีรษะ พยายามจะประคับประคองสติสัมปชัญญะสุดท้าย
ทว่าริมฝีปากของนางรอยอยู่ตรงนั้นมานานแล้ว ขณะที่เคลื่อนผ่านสันagram
ของเขาคล้ำกับสายลมร้อนขึ้นในคำคืนคิมหันตฤดู มันเคลื่อนผ่านพื้นผิว
ทะเลสาบที่เดิมทีก็มีคลื่นได้น้ำอยู่แล้วให้เกิดระลอกคลื่นที่กำลังเริบเสิบสาน
มากยิ่งขึ้น เขาอยู่ท่ามกลางคลื่นยักษ์ที่รุนแรงน่ากลัวเช่นนี้ ทำให้ตัวสั่นเทา
อย่างควบคุมไม่ได้ ลมหายใจหอบถี่ยากที่จะสงบลง กลิ่นที่ทำให้หลงใหล
รอบๆ ตัวราวกับรูกล้ำเข้าไปในสติที่แจ่มชัดของเขา เมื่อคำพูดปฏิเสธมาถึง
ริมฝีปากก็กลับกลายเป็นลมหายใจหอบ ฟังดูน่าอายอย่างยิ่ง

"ได้เท่า..." นางก็กำลังหอบหายใจเช่นกัน ลมหายใจสะอาดบริสุทธิ์
อบอวลอยู่ที่ใบหูของเขา ในน้ำเสียงนั้นเป็นเสียงร้องไห้แผ่วเบา ราวกับ
เสียงครวญครางที่เปล่งออกมาเมื่อยามถูกเขารังแกอย่างรุนแรงครานั้น

มีเสียงดังพริบ คำว่า 'ไต้เท้า' นั้นเหมือนพืนที่ตกลงไปในน้ำมันร้อนๆ เพียงสัมผัสเบาๆ ก็เกิดไฟฟลายู้งุ่นลุกลามตามกระแสลมจนไม่อาจควบคุมได้

ดวงตาของซูโม่อี้มีดมัวลง เขาออกแรงที่เอว ก่อนพลิกตัวและตรึงนางไว้ได้ร่าง

ยามนี้มีความสับสนวุ่นขึ้นมากในดวงตาของนาง แต่แล้วก็หายไปอย่างรวดเร็ว

ซูโม่อี้มองนางนิ่ง ผ่านไปสักพักถึงพูดว่า "เจ้ารู้หรือไม่ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่"

หลินหวนชิงพยักหน้าพลางเอ่ยตอบอย่างไม่ปิดบังแม้แต่บ่อย "ข้ากำลังยั่วยวนท่าน"

ซูโม่อี้ได้ยืนดั่งนั้นสักระยะยังไม่เปลี่ยนแปลง เขามองนางอย่างเย็นชา และพูดด้วยเสียงแหบพร่า "ได้ผล?"

หลินหวนชิงบึ้งปาก "ไม่ลองดูจะรู้ได้อย่างไร..."

17

ทักท้วง+นอนดึกกัน

ซูโมอู้ไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงกอดเอวของนาง แบนร่างกับกายนาง
ไม่เป็นฝ่ายเริ่มต้นและไม่ได้ปฏิเสธ

คำคืนที่มีแสงจันทร์สาดส่องเงียบสงบ แสงเทียนส่ายไหวตามสายลม
ระหว่างทั้งสองคนมีเพียงลมหายใจที่สับสน เจ้ารุกซ้ำรับ เจ้ารับซ้ำรุก
ไม่มีใครยอมใคร

แต่โรมาหลินหวนซึ่งไม่ใช่คนที่ยอมแพ้ง่ายๆ การเผชิญหน้าที่
แปลกประหลาดเช่นนี้มีแต่จะปลุกสัตว์ร้ายในใจนางตัวนั้นให้ตื่นขึ้น
ดังนั้นนางจึงยันร่างกายท่อนบน ก่อนเงยหน้าขึ้นและจูบริมฝีปากของ
ซูโมอู้ไม่ใช่การหยั่งเชิงแบบประเดี๋ยวประด๋าวและไม่ใช่งานทำพอบเป็นพิธี
เพียงชั่วครู่ พริบตาที่ริมฝีปากสัมผัสกันนางก็เผยอริมฝีปากแดงเล็กน้อย
ปลายลิ้นที่ว่องไวเลียริมฝีปากบางของซูโมอู้ ตวัดมาถึงพื้นที่ปิดประคบ
เข้าหากันนั้น แล้วตวัดเบาๆ บนเหงือกที่ไวต่อสิ่งกระตุ้น

มือของซูโมอี้ที่โอบกอดนางสั้นเทาขึ้นอย่างยากจะควบคุม

"ได้เท่า..." ภายใต้งแสงเทียนสลัวน้ำเสียงของสาวงามนุ่มนวล
โบหน้าดงามเจิดฉาย

หลินหวนซิงใช้เสียงที่น่าหลงใหลที่สุดควบคุมไปกับดวงตาที่
ไร้เดียงสาที่สุด นางหน้าแดง มือที่อยู่ไม่สุ้นั้นลูบคลำไหล่ของเขาแล้ว
หยุดที่หน้าอก

เมื่อนางกางมือออก ในมือคือหัวใจที่เต้นแรงของเขา

"ท่าน...อร่อยมาก" นางพุดยิ้มๆ ดูทั้งเงินอายและสงบ

ข้อมือของนางตึงขึ้นทันที มือข้างที่คิดจะจุดไฟบนร่างกายบุรุษ
ต่อไปถูกซูโมอี้จับไว้แน่น

นางเบี่ยงหลบเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว เมื่อยกตัวขึ้นก็สัมผัสเจ้าสิ่งนั้น
ใต้ท้องน้อยของบุรุษ...เป็นขนาดและความอุ่นร้อนที่นางคุ้นเคย

หลินหวนซิงมีความมั่นใจขึ้นมาทันทีและการกระทำก็กำเริบเลิกละ
ยิ่งขึ้น

"หลินหวนซิง" ซูโมอี้ส่งเสียงห้ามด้วยน้ำเสียงเย็นชา แล้วยกมือที่อยู่
ไม่สุ้นของนางขึ้นเหนือศีรษะด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ของแข็งที่อยู่ตรงหว่างขากดอยู่บนท้องน้อยที่อ่อนนุ่มของนาง
พอดีพอดี เลื้อยคลุมที่เดิมที่ปิดบังอยู่บนร่างกายลื่นหล่นตามการ
เคลื่อนไหวนี้ เผยให้เห็นเลื้อยตัวกลางสีขาวที่อยู่ด้านใน

ผ้าบางถูกเหยียดตึง คอเสื้อที่ซ้อนกันเปิดออกเผยให้เห็นความขาว
นวลเนียน ลำคอที่เรียวยาวระหง ผิวพรรณที่ชุ่มชื้นละเอียดลออ

เนื่องจากทั้งสองคนสบตากันในระยะใกล้ ความแดงจากใบหูแผ่
ขยายลงมาด้านล่าง ทำให้กระดุกโผล่ลาร้าที่นูนขึ้นมาเล็กน้อยกลายเป็น

คทาหรือ^{*} คู่หนึ่ง

ถัดลงไปที่ยอดเขาหิมะทั้งสองลูกบนหน้าอก ไม่รู้ว่ามียอดท้อป่า
สองดอกบานสะพรั่งอยู่ตั้งแต่เมื่อไร รวากับกำลังพัวเพื่อถึงความปรารถนา
ผ่านผ้าโปร่งที่ขวางกั้นนี้

หลินหวนชิงค่อยๆ ขยับท้องน้อยอยู่กับแนวป้องกันที่เกือบจะป้องกัน
เอาไว้ไม่ได้แล้วของซูโม่อี้

"หลินหวนชิง" เขาส่งเสียงห้ามนางอย่างดุขันและแฝงความรุนแรง
เส้นเลือดสีเขียวบนมือปูดขึ้นมา ร่างกายท่อนล่างปวดจนทนไม่ไหว
ทั้งอวัยวะภายในก็รู้สึกทรมานราวกับถูกไฟแผดเผา

ทว่าสตรีที่อยู่ด้านล่างกลับไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ท้องน้อยที่บดขยี้
เจ้าสิ่งมีชีวิตของเขาแรงขึ้นทุกขณะ ผ้าเลือดสีกับส่วนปลาย...ทำให้เกิด
ความพึงพอใจอย่างยิ่ง

ซูโม่อี้หลับตาลง เกือบจะทานทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

เขาทนที่นางทำเช่นนี้ไม่ไหว

ทานทนที่นางทำเช่นนี้ไม่ไหวจริงๆ

"ได้เท่า..." น้ำเสียงอ่อนหวานและนุ่มนวลชวนหลงใหลเอ่ยต่อว่า
"ครั้งนี้อย่าลืมหาต้องอ่อนโยนสักหน่อย...อย่าทำให้ข้าร้องไห้..."

หลินหวนชิงพึมพำพร้อมกับหันศีรษะมาให้เขาเห็นด้านข้างลำคอ
และหลังหูขาวผ่อง

ในบรรยากาศที่อ่อนโยนละมุนละไมไร้สัมผัสเย็นนี้ มีเสียงลมหายใจ
แผ่วเบาของหญิงสาวดังขึ้นที่ข้างหู ตะเกียงน้ำมันเหนือศีรษะดวงนั้น

* คทาหรือ เป็นเครื่องมือหรือเครื่องหยก รูปทรงเป็นแท่งแบนโค้ง ส่วนหัวมีลักษณะเป็นแป้นกลมและนิยมสลัก
ลายสายเมฆตลอดคัน โดยคำว่าหรือมีความหมายว่าสมปรารถนา ชาวจีนจึงใช้เป็นของเสริมสิริมงคลและเป็น
เครื่องแสดงฐานะของชนชั้นสูง

แกว่งไกวเล็กน้อย พันกรรมหลังถูกกดจนปวด สัญชาตญาณทำให้เขา
อยากจะหมกมุ่นกับสิ่งนี้อย่างทนไม่ไหว เขาอยากจับหญิงสาวตรงหน้า
มาสำรวจทุกซอกทุกมุมจนเข้าใจแล้วกลืนนางลงท้อง แต่สติสัมปชัญญะ
ทุกเส้นถูกจุดตึงไว้อีกครั้ง มันกำลังบอกเขาว่าจะเลยตามเลยไม่ได้
เด็ดขาด เหตุการณ์เช่นในคืนวันฝนตกนั้นระหว่างเขากับนางจะเกิดขึ้น
อีกครั้งไม่ได้

ซูโม่อึ้งไม่ได้กลัว เขาเป็นดั่งผนังทองแดงกำแพงเหล็ก* สวมชุดเกราะ
เต็มตัวมาโดยตลอด แม้จะมีจุดอ่อนแต่ก็ยังป้องกันนางได้ไม่ยาก เวลานี้
เขาอดทนและให้ออกาสนางครั้งแล้วครั้งเล่า เพียงเพราะเขารู้สึกว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาไม่ควรเริ่มต้นด้วยการโกหกและการแลกเปลี่ยน
ฝ่ามือที่จับมือทั้งสองของนางกำแน่นแล้วก็คลาย ซูโม่อีกัดฟันแล้วพูดด้วย
เสียงทุ้มต่ำ "ลุกขึ้น"

มือที่ถูกบีบอยู่ผ่อนคลายลงทันที หลินหวนซึ่งไม่ขยับเขยื้อน

"ได้เท่า?" นางเอ่ยปาก น้ำเสียงประหลาดใจ สงสัย และผิดหวัง
เล็กน้อย

ซูโม่อึ้งไม่ตอบรับนาง เขาลงจากตั่ง แก้วไขของชื้ออวี่แล้วเตรียมจะ
จากไป เขาเดินนำหน้าโดยไม่ได้จูงสุนัขเืองมของตนเอง

ในยามนี้เองข้างหุบผามีเสียงไม้ซู้ดกับพื้นดังขึ้น ตั่งที่คนทั้งสอง
นั่งอยู่เมื่อครู่ขยับไปข้างหน้า ชื้ออวี่ที่ถูกมัดติดกับตั่งรีบดิ้นรนให้หลุดจาก
การพันธนาการของโซ่อย่างงุนงงทันที

"โฮ่งๆ!" มันเห่าด้วยความตื่นเต้นสองครั้ง และวิ่งพละนสองสามก้าว
ไปยังกองเบาะรองนั่งตรงมุมผนัง

* ผนังทองแดงกำแพงเหล็ก ในที่นี้หมายถึงคนที่แข็งแกร่ง

สุนัขสีขาวตัวเล็กตรงนั้นเมื่อได้ยินเสียงจึงล้มตัวขึ้นอย่างสะลึมสะลือ มันเห็นสุนัขสีดำตัวใหญ่ยืนอยู่ข้างหน้าตนเองโดยไม่ทันตั้งตัวเช่นนั้น จึงตกใจจนหดหางและแยกเขี้ยว ซืออวี้ก้าวทำถ้อยอย่างระมัดระวัง มันกระโดดขึ้นลงพลางกระดิกหางอยู่ข้างๆ เสียวไป ก่อนจะโน้มตัวดมกลิ่นของเสียวไป จากนั้นก็ขีมน้อย่างไร้ยางอาย

ตรงประตูได้ทำซุ้ซึ่งเมื่อครู่ก็ทาบทับอยู่บนร่างของใครบางคนเช่นกัน มีใบหน้าดำทมะมันเหมือนกันหมด เขาอยากฆ่าเจ้าสุนัขที่ทำให้ตนเองต้องอับอายตัวนี้เสียจริง เขาเดินไปถึงขานหลังของซืออวี้ แล้วทั้งลากทั้งดึงสุนัขโง่เง่าตัวนี้ออกไป

คำคืนมีดมีดนี้กลับคืนสู่ความเงียบงัน หมูเมฆลอยละล่องอย่างเงียบสงบ ดวงดาวส่องสว่าง และจันทร์เต็มดวงดวงเดียวกันก็ได้ส่องไปยังศาลดำหลี่ที่ราวกับกำลังจมอยู่ในสระน้ำลึก คนที่เต็มไปด้วยเรื่องราวในใจสองคนนอนไม่หลับเหมือนกันตลอดทั้งคืน

วันรุ่งขึ้นซูโม่อีก้าวขึ้นรถม้ามุ่งหน้าสู่หองใจตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ราวกับจงใจจะหลีกเลียงคนเจ้าปัญญาบางคน

รถม้าวิ่งกุกกัก โคลงเคลงไปมาระหว่างเดินทาง ซูโม่อื่นตัวพึงผั่งรถม้าพักผ่อนครู่หนึ่ง เมื่อเขาล้มตัวขึ้นอีกครั้งดวงอาทิตย์ก็ลอยขึ้นสูงแล้ว เขาเรียกเยี่ยซิงให้หยุดรถ

ยามเช้าในฤดูร้อนน้ำค้างเริ่มแห้งเหือด นกเริ่มส่งเสียงขับขาน ซูโม่อีกัดมายืนอยู่ข้างรถม้าแล้วหันกลับไปมองเส้นทางที่เดินทางผ่านมามองไม่เห็นเมืองเซิงจิงแล้ว หัวใจเขาสั่นระรัว จู่ๆ ก็รู้สึกตัวว่าตนเองกำลังทำอะไร พลันอดที่จะรู้สึกหงุดหงิดกับการรอคอยเช่นนี้ไม่ได้ นี่เขา

ถูกพิษของนางเข้าแล้วจริงๆ หรือ เขายืมเยาะตนเองคราหนึ่ง ก่อนจะเลิกเสื่อคลุมก้าวขึ้นรถม้าและบอกให้เดินทางต่อไป

ซูโม่อี้ไม่ชอบฝุ่น ดังนั้นจึงคอยกำชับเป็นพิเศษว่าไม่ต้องรีบเร่งไปตลอดทาง เมื่อเดินทางไปได้ช่วงหนึ่งก็ต้องหยุดรถม้าเพื่อทำความสะอาดและพักผ่อน การเดินทางไปพักไปเช่นนี้เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้ตกดินเขากับเยี่ยซิงจึงเพิ่งเดินทางถึงชายแดนลั่วโจว หากคืนนี้ไม่ยอมพักในป่าเปลี่ยวพวกเขาทั้งสองคนจะต้องเดินทางต่ออีกหนึ่งชั่วยาม

ซูโม่อี้กำชับให้เยี่ยซิงเร่งความเร็วขึ้นอีก รถม้าเพิ่งเริ่มออกตัวเพ่งวิ่งไปได้ไม่กี่หลักก็ได้ยินเสียงร้องดังขึ้น เยี่ยซิงรีบหยุดรถ ซูโม่อี้ที่อยู่ข้างในเกือบจะกระเด็นออกมา เขายังไม่ทันได้เอ่ยถามอันใดก็ได้ยินเสียงสั่นเครือของเยี่ยซิงที่อยู่ด้านนอกกล่าวว่า "ตะ...ได้เท่า...ข้าเห็นผี..."

ซูโม่อี้กระชากม่านรถม้าออกอย่างแรง ภายได้แสงอาทิตย์อัสดงด้านหน้าถนนหลวงแคบๆ ชายหนุ่มรูปงามสวมชุดสีคราม ร่างกายเต็มไปด้วยฝุ่นหนึ่งยืนอยู่ต่อหน้าคนทั้งสอง ส่งรอยยิ้มอันเร่าร้อนให้กับเขาท่ามกลางแสงอาทิตย์อัสดงสีแดงเพลิง จังหวะการเต้นของหัวใจซูโม่อี้พลันควบคุมไม่อยู่ขึ้นมาทันที เขาก็ไม่รู้ว่านี่นับเป็นเรื่องประหลาดใจหรือน่าตกใจ จึงได้แต่ตกตะลึงอยู่ตรงนั้น

เยี่ยซิงกลับเป็นคนแรกที่ถามขึ้นด้วยความสงสัย "นี่คือเจ้าหน้าที่หลินจริงๆ หรือ นำหน้ามาก่อนพวกเราได้อย่างไรกัน"

ซูโม่อี้ลลอกตาใส่เขา "พวกเราเดินทางมาตามถนนสายหลักอย่างช้าๆ นางเพียงเดินทางบนทางม้าเร็วสายเล็กๆ จะนำหน้าพวกเรามาเช่นนี้น่าแปลกนักหรือ"

"อ้อ..." เยี่ยซิงเข้าใจกระจ่างในทันที "ดังนั้นวันนี้ได้เท่าจึงกำชับ

เป็นพิเศษว่าไม่ต้องรีบเร่งเดินทางก็เพื่อรอเจ้าหน้าที่หลินหรือขอรับ"

"..." ซูโม่อี้ได้ยืนเช่นนั้นก็ค่อยๆ เอียงศีรษะ เอียงแน่นยำด้วยแววตา
เย็นชา "ข้าแค่กลัวฝุ่น"

ด้วยความตกใจเกรงกลัวต่อกลิ่นอายอันตรายที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน
เยี่ยซิงจึงหุบปากลงทันใด

ซูโม่อี้หันหลังกลับแล้วรวบเสื้อคลุมขึ้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย ขณะ
กำลังจะมุดเข้าไปในรถม้าอีกครั้งเยี่ยซิงก็ดึงตัวเขาไว้ "แล้ว...ตอนนี้ควร
ทำอย่างไรขอรับ"

ซูโม่อี้หันกลับมามองตึกตาดินเหนียวท่าทางยากลำบากที่อยู่ไม่ไกล
อีกครั้ง แล้วพูดอย่างเย็นชา "อยากจะไปที่ใดก็ไป เกี่ยวข้องอะไรกับ
พวกเราด้วย"

"อ้อ..." เยี่ยซิงพยักหน้า

รถม้าเริ่มออกเดินทางอีกครั้ง ซูโม่อี้ที่กลับไปนั่งลงอีกครั้ง พลิกหนังสือ
อ่านฆ่าเวลา บางทีอาจเป็นเพราะรถโคลงเคลงไปมามากเกินไป เขาจึงอยู่
เป็นเวลานานหนึ่งถ้วยชากลับอ่านไม่เข้าสมองแม้แต่ตัวอักษรเดียว

เยี่ยซิงบังคับรถม้าไม่นับว่าเร็ว นั่งรถยังรู้สึกว่าร้อไหว แต่หาก
เดินเท้าตามจะต้องวิ่งเหยาะๆ ไปตลอดทาง หลินห้วนซิงซีม้าไม่เป็น
ดังนั้นจึงไม่ได้ไล่ตามมาด้วยม้าเร็ว แต่ออกเดินทางล่วงหน้าก่อนที่
อีกฝ่ายจะออกเดินทางโดยติดตามไปกับพ่อค้ากลุ่มแรกที่ออกจาก
เมืองเซิงจิง นางคงจะให้เงินพ่อค้าเล็กน้อยเพื่อขอติดรถเดินทางไป
สักช่วงหนึ่ง จากนั้นระยะทางที่เหลือก็อาศัยการเดินทางข้ามภูเขาไปด้วย
ตนเอง ฝุ่นโคลนเต็มตัวเหล่านั้นอธิบายจุดนี้ได้อย่างชัดเจน บางส่วน
ของหัวใจที่บอกไม่ถูกเหมือนจะถูกบีบรัด ซูโม่อี้ครุ่นคิดในใจว่านาง

อยากไปหงใจมากเพียงนี้เชียวหรือ

เมื่อคืนทราบมาทั้งคืน หลังจากถูกปฏิเสธก็ยังคงไม่ยอมแพ้ กลับยังตามมาอีก นางเป็นสตรี แม้จะแต่งตัวเป็นบุรุษเสมอแต่ก็เชื่อว่า จะแนบเนียนไร้ที่ติ ปัญญาชนข้างกายนางดูไม่ออก แต่คนทำการค้า ห่องยุทธภพนั้นไม่แน่ หากนางพบกับอันตรายระหว่างทางและเขาก็ ไม่อยู่ที่ศาลต้าหลี่ ถึงเวลานั้นจะทำอย่างไร...

จู่ๆ ความโกรธอย่างไม่มีสาเหตุก็ปะทุขึ้นมาในอก ซูโม่อึ้งโยนหนังสือ ในมือลงดังปัง

"หยุดรถ!" ซูโม่อึ้งสั่งการ ก่อนแหวกม่านรถม้าและเดินออกไป

ทางสี่ความขนาดเล็กนั้นยังคงตามมาอย่างທີ່คิด เมื่อเห็นเขาลงจากรถม้า นางก็รีบหยุดฝีเท้า มองเขาด้วยความขลาดกลัวและดีใจ

"เจ้าหน้าที่หลินไม่ต้องการอยู่ที่ศาลต้าหลี่แล้วหรือไร" ซูโม่อึ้งถาม ด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก ดูไม่มีความสงสัยหรือเห็นใจแม้แต่น้อย

"หา?" หลินห้วนซิงอ้าปาก แล้วรีบส่ายหน้าอย่างรวดเร็ว "ข้าเหนื่อย เพียงเป็นห่วงได้เท่าๆ อยากจะไปหงใจกับได้เท่า..."

"เฮอะ...เป็นห่วงข้า?" ซูโม่อึ้งมวดคิ้วมองนาง สีหน้าดูมืดมัวยิ่ง

หลินห้วนซิงตอบอย่างอ้ำๆ อึ้งๆ "ข้า...ข้าก็อยากไป..."

"แต่หัวหน้าของเจ้าในตอนนี้เป็นได้เท่าๆ เว่ยรองเสนาบดีศาลต้าหลี่ ไม่ใช่ข้า เจ้าทั้งหน้าที่โดยพลการ ได้เท่าๆ เว่ยรู้หรือไม่"

"ได้เท่า..." หลินห้วนซิงมองซูโม่อึ้ง ดวงตาคู่นั้นมีน้ำตาคลอหน่วย นางเกือบจะร้องไห้ออกมาแล้ว

ซูโม่อึ้งกลับไม่สะทกสะท้าน เขากำชับเย็บซิงด้วยน้ำเสียงเย็นชา "ส่งนางกลับไป"

"ได้เท่า!" คราวนี้เป็นเสียงของคนสองคน

เยียงชิงและหลินหวนซึ่งมองหน้ากันด้วยความตกตะลึง เยียงชิงพูดขึ้นก่อนว่า "พวกเราออกจากเมืองเซิงจิงแล้ว เส้นทางภูเขาอันตรายทางไกลความเจริญ และไม่มีผู้คน หากข้าน้อยไปส่งเจ้าหน้าที่หลินจะต้องใช้เวลาหนึ่งวันเต็มๆ ในการเดินทางไปกลับ ได้ทำจะค้างแรมในป่าเปลี่ยวผู้เดียวอย่างนั้นหรือขอรับ"

"ข้าบังคับรถม้าเข้าเมืองเองไม่เป็นหรืออย่างไร" ซูโมอี้ไม่ยอมแพ้

"ได้เท่า ท่านบังคับรถม้าเป็น?" หลินหวนซึ่งถามเขา

"..." ซูโมอี้ถูกถามจนตกตะลึง เขาคังบังคับม้าไม่เป็นจริงๆ ด้วย

"เช่นนั้นเจ้าบังคับรถม้าส่งนางกลับไป ส่วนข้าจะขี่ม้าเข้าเมืองเอง"

เยียงชิงกังวลจนคว้ามือที่จะมาแย่งแฉับม้าของเขาไว้ พุดด้วยท่าที่แข็งกร้าวเป็นครั้งแรกว่า "ข้าน้อยไม่ไป! ได้เท่าเดินทางตามลำพังอันตรายเกินไป หากเกิดเหตุไม่คาดคิดกับท่าน ฮองเต้และไทเฮาจะต้องทรงตัดศีรษะของข้าน้อยอย่างแน่นอน"

พวกเขาทั้งสามต่างคนต่างคิดถึงเรื่องของตนเอง ล้วนตกอยู่ในภาวะชะงักงัน

หลินหวนซึ่งต้องการตามพวกเขาไป เยียงชิงไม่ยอมไปส่งนาง และซูโมอี้ก็ไม่วางใจให้หลินหวนซึ่งกลับไปตามลำพัง สุดท้ายคนเดียวดิ่งดันสู่สองคนไม่ได้ ซูโมอี้จึงจำต้องประนีประนอม

"ร่างกายสกปรกเพียงนี้ห้ามขึ้นรถม้าของข้า" เขาจ้องหน้าหญิงสาวท่าทางลำบากขำกาย แล้วพยายามอดกลั้นกลับเข้าไปนั่งในรถม้าอีกครั้ง

ในที่สุตรมม้าก็เริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง หลังจากเดินทางมาตลอดทั้งวัน แสงอาทิตย์ยามอัสดงค่อยๆ มีดลง สายลมยามค่ำคืนเริ่มพัดผ่าน แต่

ซูโม่อีกกลับไม่มีความคิดที่จะหลบตาพักม่อน หนังสือเล่มนั้นถูกหยิบขึ้นมาอีกครั้ง พลิกไปพลิกมาก็อ่านไปเพียงหน้าเดียว ช้ายังไม่เข้าใจแม้แต่ตัวอักษรเดียวอีกด้วย ม่านรถตรงหน้าถูกก้อนหินเล็กๆ กระเด็นมาโดนจนแง้มออกเล็กน้อย ภาพคนสองคนที่นั่งเคียงข้างกันตรงหน้ารถพลางพูดคุยกัยออกล้อกันสะท้อนเข้ามาในดวงตา ซูโม่อึ้งรู้สึกขัดใจเป็นอย่างยิ่ง

"เยี่ยซิง" ได้ให้ซูรวบม่านรถมาแล้วพูดด้วยสีหน้าเย็นชา "เดินทางเช่นนี้ต่อไปเมื่อไรถึงจะหาที่พักได้"

เขาจะรักไปครู่หนึ่ง ก่อนมองไปยังม้าตัวสูงที่เตรียมไว้ใช้แล้วพูดว่า "เจ้าเข้าไปในเมืองก่อน แล้วสำรวจหาที่พักที่ปลอดภัยและสะดวกสบายสักแห่ง ข้ากับเจ้าหน้าที่หลินจะตามไปที่หลัง"

"อ้อ ขอรับ" เยี่ยซิงเข้าใจแล้ว เขาหยุดรถม้า ก่อนตบฝุ่นที่เสื้อผ้าหันไปหยิบแล้ และจะไปจูงม้า

ซูโม่อึ้งเรียกเขาไว้ "ใครให้เจ้าขี่ม้าไป"

คางของเขาพยับกยเปิดไปทางรถม้าที่นั่งอยู่แล้วพูดว่า "เจ้าบังคับรถม้าไปสำรวจ ข้ากับเจ้าหน้าที่หลินจะขี่ม้าไป"

"แต่ที่นี่มีม้าเพียงตัวเดียว..." เยี่ยซิงข้องใจ

"แต่ข้าขี่ม้าไม่เป็น..." หลินห้วนซิงประหลาดใจ

ซูโม่อึ้งหยิบแล้ม้าขึ้นมา ก่อนพลิกตัวขึ้นหลังม้า จากนั้นยื่นมือให้หลินห้วนซิงแล้แล้วพูดว่า "ขึ้นมา"

หลินห้วนซิงถูกซูโม่อึ้งดึงขึ้นไปบนหลังม้าทันใด

จันทร์เสี้ยวตรงขอบฟ้าเหมือนรอยเล็บที่สาวงามทิ้งไว้บนริมฝีปากโดยไม่ทันระวัง วันนี้อาจออกเดินทางตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง แล้วก็เดินบนเส้นทางภูเขาเป็นเวลาครึ่งวัน ตอนที่พบซูโม่อึ้งข้าก็เมื่อยล้าจนไม่มีความรู้สึกแล้ว

หลินหวนซิงนั่งโยกเยกไปมาบนหลังม้า ด้านหลังเป็นหน้าอกอันอบอุ่นของซูโม่อี้ แขนทั้งคู่โอบนางไว้ให้อุ่นแขนพร้อมกับกลิ่นหอมสดชื่นอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเขา นางรู้สึกจิตใจสงบอย่างมาก ช่วงขณะหนึ่ง ก่อนจะหลับไปโดยไม่รู้ตัว

เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้งซูโม่อี้ก็หยุดม้าไว้ที่หน้าโรงเตี๊ยมสามชั้นเล็กๆ แล้ว โคมไฟสีแดงได้ฉายคาเงาแว้งไกวท่ามกลางหมอกบางๆ ยามค่ำคืน รัศมีสีแดงจางๆ ตกลงมา

"ลงมา" ซูโม่อี้ยื่นมือไปดึงนาง

หลินหวนซิงรวบรวมสมาธิแล้วพลิกตัวลงจากหลังม้า

พวกเขามาถึงห้องโถงของโรงเตี๊ยม ซูโม่อี้ยื่นหนังสือรับรองทะเบียนเรือนในมือให้ไปแลกกับกุญแจสองดอกจากเจ้าแก้ว

หลินหวนซิงตะลึงงัน นางมองหนังสือราชการในมือของซูโม่อี้อย่างไม่อยากจะเชื่อ เขาถือหนังสือรับรองทะเบียนเรือนสามฉบับ หนึ่งในนั้นเป็นของนาง เวลานี้หลินหวนซิงจึงนึกถึงคำพูดประโยคนั้นของซูโม่อี้เมื่อคืนที่ว่ายังได้จัดสาวใช้ไว้ให้เขาแล้ว ที่แท้ขุนนางอำมหิตผู้นี้วางแผนจะพานางมาด้วยตั้งแต่แรกแล้ว! แต่เมื่อวานและเมื่อครู่เขาแสดงท่าทีไม่ยินยอมใช้ทั้งไม่อ่อนและไม่แข็งก็เพื่อต้องการจะหยั่งเชิงนางครั้งแล้วครั้งเล่า

ชายผู้นี้ช่างอำมหิตจริงๆ! หลินหวนซิงโกรธจนแทบหายใจไม่ลง

รอนจวนเข้าไปในห้องและได้กรับใช้ออกไปหลังวางหีบสัมภาระของพวกเขาเรียบร้อยแล้ว หลินหวนซิงก็แย่งหนังสือราชการสองสามฉบับนั้นมาอย่างแทบจะรอไม่ไหว เมื่อเปิดออกดูก็มีฉบับหนึ่งชื่อหลินซิงซิง อายุเท่ากับนางอย่างที่คิดไว้

"นี่คืออะไร" นางสะบัดหนังสือราชการในมือ มองหน้าซูโม่อี้แล้วถาม

ได้ทำพู่กันสีระจัดหีบสัมภาระ พุดโดยไม่แม้แต่จะซ่อนตาขึ้นมอง ว่า "หนังสือรับรองทะเบียนเรือน"

หลินหวนซิงถามอย่างโกรธเคือง "ข้ายอมรู้อยู่แล้วว่าเป็นหนังสือรับรองทะเบียนเรือน ที่ข้าถามคือในเมื่อท่านตั้งใจจะพาข้ามาด้วยอยู่แล้ว เหตุใดจึงต้องกลั่นแกล้งและพุ่งเป้ามาที่ข้า"

มือที่กำลังจัดหีบสัมภาระของซูโม่อี้ชะงัก เขาเงยหน้าขึ้นมองนาง แล้วถามกลับ "กลั่นแกล้ง? พุ่งเป้า?"

หลินหวนซิงโกรธมากจนไม่อยากจะสนใจเขา

ซูโม่อี้ไม่โกรธหลินหวนซิง เขาหยิบหนังสือรับรองทะเบียนเรือนจากมือของนาง แล้วพุดอย่างใจเย็น "ข้าอยากพาเจ้าไปเป็นเรื่องจริง แต่ข้าไม่กล้าพาเจ้าไปด้วยก็เป็นเรื่องจริงเช่นกัน"

เขาเก็บหนังสือรับรองทะเบียนเรือนแล้วพุดว่า "เจ้าเป็นคนใจร้อนและตรงไปตรงมาเกินไป ทำงานไม่เหลือทางหนีทีไล่ให้ตนเองไว้บ้าง ดังนั้นไม่ว่าจะเพื่อปกป้องเจ้าหรือเพื่อควบคุมคดีข้าก็ไม่อาจเสี่ยงทั้งนั้น"

หลินหวนซิงฟังแล้วชะงักไปเล็กน้อย ในใจเกิดความรู้สึกผิดขึ้นมาทันใด แต่ยังคงเชิดคอกอย่างไม่ยอมแพ้ "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น แล้วเหตุใดตอนนี้ได้ทำจึงยอมเปลี่ยนใจเล่า"

ทันทีที่คำถามนี้ออกจากปากกลับทำให้ซูโม่อี้งงวย จากนั้นเขาก็ตกตะลึงไปเล็กน้อย พอไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่งถึงหัวเราะเบาๆ

"จริงด้วย เหตุใดข้าจึงยอมเปลี่ยนใจเล่า" เขาย้อนถามด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันตนเอง

ทั้งสองไม่ได้พุดอะไรอีก บรรยากาศดูอึดอัดเล็กน้อยขึ้นมาทันที

หลินหวนซิงถอนสายตาศอกจากซูโม่อี้อย่างไม่เป็นธรรมชาตินัก นาง

หันไปสำรวจห้องนอนห้องนี้ นี่เป็นห้องที่เรียบง่ายและสะดวกสบาย มีฉากบังลมตรงทางเข้า ราวแขวนเสื้อผ้าหนึ่งแถว ด้านในมีเตียงหนึ่งตัว และชั้นไม้สองสามตัวสำหรับวางสิ่งของ มีคอมพิวเตอร์ตั้งพื้นอยู่ที่มุมห้อง ทั้งสี่ด้าน บริเวณชิดผนังเป็นเตียงไม้แดงขนาดใหญ่หนึ่งหลัง...

ช้าก่อน!

สายตาที่กวาดตาไปมองเตียงหลังนั้นตรึงกลับไปอีกครั้ง หลินหวนชิงมองไปที่เครื่องเรือนในห้องอีกรอบ หลังจากแน่ใจแล้วว่าไม่มีเตียงเพียงหลังเดียวสีหน้าของนางก็เปลี่ยนเป็นบอกไม่ถูกเล็กน้อย

ขุนนางอำมหิตผู้นี้คงไม่มีความชอบพิเศษอะไรระมัง ส่งให้ถึงที่กลับไม่ชอบกิน หรือต้องใช้กำลังแย่งชิงจึงจะเป็นความชอบของเขา

"อย่าคิดเหลวไหล" น้ำเสียงตรงไปตรงมาของใต้เท้าชู้ตัดความคิดที่ผิดปกติของใครบางคน "ในหนังสือรับรองทะเบียนเรือนเจ้าเป็นอนุของข้า การแยกห้องนอนจะก่อให้เกิดความสงสัยได้ง่าย"

"อ้อ..." หลินหวนชิงที่ถูกรู้ทันความคิดสกปรกพยับหน้า แต่เมื่อคิดอีกมุมหนึ่งก็รู้สึกว่ายิ่งผิดปกติ "เหตุใดถึงเป็นอนุ เป็นสาวใช้ไม่ได้หรือ"

ซูโม่อี๋หลุบตาลงและกลอกตาไถ่นาง "ฐานะของข้าในครั้งนี้คือโจวอี่ผู้แห่งคลังอาวุธของราชสำนัก ฮองเต๋าทรงตรวจพบว่าเป็นองครักษ์ของคนที่ไม่มีสะอาด มีการไปมาหาสู่อย่างลับๆ กับซ่งเจิ้งสิง ที่ปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้โยกย้ายในทันทีก็เพราะต้องการใช้ประโยชน์จากฐานะของเขาไปจัดการเรื่องเหมืองในงโจว"

"แล้วเกี่ยวอะไรกับสาวใช้เล่า"

ซูโม่อี๋ยื่นมือไปตีหน้าผากนางแล้วพูดอย่างอารมณ์ไม่ดีว่า "คนผู้นี้มีชื่อเสียงเรื่องการลุ่มหลงในสุรานารี เวลาเดินทางไปไหนแม้จะพาสาวใช้

ไปด้วยก็ต้องนอนด้วยกันเช่นนี้ ไม่รู้ทำให้ดูสมเหตุสมผลน่าเชื่อถือมากขึ้น ด้วยการใช้นฐานะอนุ"

"อ้อ..." หลินหวนซึ่งลูปหน้าผากที่ถูกตีจนแดง แล้วพูดอย่างไม่พอใจ "แล้วเหตุใดจึงเป็นภรรยาเอกไม่ได้ ไยต้องเป็นอนุ..."

ซูโม่อี้เกือบจะขบขันกับท่าที่จู้จี้จุกจิกของนาง เขากระแอมสองที แล้วพูดว่า "เมื่อไปถึงหงโจวแล้วคนในเหมืองจะต้องมอบสตรีให้ข้าอย่างแน่นอน ประการแรกเพื่อแทรกสายลับของตนเอง ประการที่สองเพื่อสืบเบื้องหลังของข้า หากข้าพาภรรยาเอกมา ฐานะของภรรยาเอกจะโดดเด่นเหนือเขาแต่ใจช่วยข้าขัดขวางจากเรื่องรักๆ ใครๆ ได้อย่างไร"

ดีจริง...ขุนนางอำมหิตผู้นี้วางแผนได้ดีเพียงนี้ เหตุใดจึงไม่ไปดำรงตำแหน่งดูแลคลังหลวงที่กรมอากรเสียเลย...

ขุนนางที่ถูกจัดการอย่างชัดเจนเช่นนางพลันกระจำจั่ง และทำได้เพียงพยักหน้าด้วยความเลื่อมใสเท่านั้น

เดินทางมาทั้งวัน ซูโม่อี้ก็ไม่ได้หยุดพักสักครู่ หลังจากล้างหน้าและเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็เปิดประตูออกไป ก่อนออกไปเขาถูกหลินหวนซึ่งเรียกไว้

"ได้เท่า ดึกปานนี้แล้วยังจะไปไหนอีก"

ซูโม่อี้คิดว่านางหวาดกลัวที่จะต้องอยู่คนเดียวจึงปลอบนางว่า "ข้าอยู่ในห้องของเยี่ยชิงห้องข้างๆ วันนี้นัดหมายกับสายลับที่ทางราชสำนักแทรกซึมไว้ในหงโจว ทำความเข้าใจสถานการณ์เล็กน้อยก่อน หากเจ้าเหนื่อยก็นอนก่อนได้เลย"

หลินหวนซึ่งหันกายกลับมาอย่างตะลึงงัน มองเพียงที่มีอยู่เพียงหลังเดียวในห้อง

ซูโม่อีกกลับไม่สนใจ หัวเราะเบาๆ พลางพูดว่า "เมื่อคืนเจ้าเป็นฝ่าย
แนบชิดเข้ามาเอง ข้ายังไม่รู้สึกอะไรเลย ตอนนี่เจ้ามาทำเสแสร้งกับข้าหรือ"

"..." หลินหวนซิงกล่าวคำใดไม่ออก เขาพูดได้มีเหตุผล นางไม่สามารถ
โต้เถียงได้

"อ้อ จริงด้วย!" เท้าที่ก้าวออกจากประตูของซูโม่อี้นกดกลับมา เขา
กำชับว่า "ข้าให้เสี่ยวเออร์เตรียมน้ำสำหรับอาบน้ำไว้ให้เจ้าแล้ว ไม่ต้อง
เหลือไว้ให้ข้า ข้าจะอาบน้ำที่ห้องของเยี่ยซิง"

"อ้อ..." หลินหวนซิงที่ได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นโจรปล้นพรหมจรรย์
รู้สึกหดหู่เล็กน้อย

ซูโม่อีปิดประตูและไปที่อีกห้องหนึ่ง

เสี่ยวเออร์ยกน้ำร้อนมาให้หลินหวนซิง ทั้งยังได้เตรียมผ้าเช็ดตัว
และเจ้าได้ไวให้อย่างรู้ใจ วันนี้หลินหวนซิงออกมาอย่างรีบร้อนแล้วยัง
ต้องเดินทางคนเดียว จึงไม่นำเสื้อผ้ามาเปลี่ยนเลย นางจึงจำต้องไปรื้อ
หีบสัมภาระของซูโม่อี แต่สิ่งที่เหนือความคาดหมายก็คือเขาได้เตรียม
เสื้อผ้าสตรีไว้ในหีบสัมภาระสามชุด ตั้งแต่เสื้อตัวในจนถึงเสื้อตัวกลาง
ตั้งแต่กระโปรงหุจจิน* จนถึงเสื้อคลุมตัวนอก แม้กระทั่งเสื้อคลุมนอน
ก็ยังเตรียมไว้สองชุดอย่างรู้ใจ แล้วยังมีเครื่องประดับที่ประณีตงดงาม
รวมถึงชาดและแป้งน้ำที่สตรีทั่วไปชอบใช้กัน

หลินหวนซิงรู้สึกฝ่ามือร้อนผ่าว นางรีบปิดฝาหีบสัมภาระของซูโม่อี
มือทั้งสองทาบบนหัวใจที่กำลังเต้นอย่างบ้าคลั่ง คิดไม่ถึงว่ายามที่
ขุนนางอำมหิตผู้นี้จะเยียดอ่อนขึ้นมาก็น่ารักมากทีเดียว นางยื่นเหม่อลอย
อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยกมือขึ้นตบแก้มที่ร้อนผ่าว แล้วจึงหยิบเสื้อตัวในสีชาด

* กระโปรงหุจจิน เป็นชุดแต่งกายของสตรีชาวฮั่นในสมัยโบราณ ท่อนบนเป็นเสื้อตัวสั้น ท่อนล่างเป็นลักษณะ
ของกระโปรงจากช่วงหน้าอกยาวลงมาถึงพื้น

และชุดคลุมนอนขึ้นมา ก่อนพาดไว้บนฉากบังลมด้านหน้าถึงอาบนํ้า จากนั้นเปลี่ยนผ้าแล้วยกขาก้าวลงไปในถึงอาบนํ้า เกิดเสียงน้ำลั่น น้ำที่ลั่นออกจากถึงอาบนํ้าก็กระเซ็นลงบนพื้น ส่วนในถึงเกิดเป็นคลื่น ระลอกเล็ก ๆ

หลินหวนซิงรีบทำตัวนิ่งแล้วเสียวู้งเสียงการเคลื่อนไหวของห้อง ซ่างๆ นางไม่รู้ว่าโรงเตี๊ยมแห่งนี้เก็บเสียงหรือไม่ นางเป็นฝ่ายยั่วยวนชูโม่อี้ ก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่สำหรับการยั่วยวนโดยไม่ได้ตั้งใจเช่นนี้หลินหวนซิงรู้สึกว่ น้อยสักหน่อยจะดีกว่า ได้ทำซู่ซึ่งเป็นคนตรงไปตรงมาจะได้ไม่รู้สึกว่ นาง เป็นคนไม่เรียบร้อย

เมื่อทั้งสองข้างของหลินหวนซิงจับขอบเตียงและนั่งอยู่ครู่หนึ่ง หลังจาก แนใจแล้วว่าตนเองจะไม่ส่งเสียงคลุมเครืออีกถึงค่อยถอนหายใจเบาๆ แล้วฟังถึงอย่างผ่องคลาย ไอร้อนปกคลุมไปทั่ว ทำให้นางที่เหนียวล้า อยู่แล้วเปลือกตาทนหนักขึ้นสองเท่า ความคิดที่ไม่อยู่ในการควบคุมเริ่ม ล่องลอยไปไกล ไปตกบนร่างของชายที่กำลังหาหรือบางเรื่องอยู่ที่ห้องซ่างๆ ในขณะนี้

ชูโม่อี้ยอมประนีประนอม นี่เป็นสิ่งที่หลินหวนซิงคาดไม่ถึง นาง หุ่่มสุดตัวเพื่อตามมาเช่นนี้ ความจริงแล้วนางได้วางแผนว่าถึงตายก็ ไม่เปลี่ยนใจและไปตายเอาดาบหน้า แต่หากชูโม่อี้ถึงขั้นแตกหักจะส่ง นางกลับจริงๆ นางก็ทำอะไรไม่ได้ นางนึกถึงคำพูดที่ชูโม่อี้พูดไว้เมื่อครู่ ขึ้นมาทันที ไม่ให้นางมากเพื่อปกป้องนาง ขณะเดียวกันก็จะควบคุมคตี้ ทั้งหมดได้ง่าย แต่ได้ทำซู่ผู้เลือดเย็นและใจแข็งมาโดยตลอด หลังจาก เห็นนางวิ่งตามมรกตมาระยะทางหนึ่งก็ดูเหมือนจะใจอ่อนขึ้นมา...

เมื่อครู่ไม่เข้าใจ แต่ตอนนี้สงบลงแล้ว หลินหวนซิงจึงพอจะรู้สึกได้

ว่าความโกรธเคืองของได้เท่าๆเมื่อคืนนี้ยังมีสาเหตุอีกส่วนหรือไม่ เป็นเพราะความไม่ตรงไปตรงมาและความไม่ไว้วางใจของนางหรือ ในใจนางรู้สึกหดหู่เมื่อลืมนตาขึ้นสายตาก็อดไม่ได้ที่จะมองไปยังเสื้อคลุมนอนบนจากบัลลังก์ตัวนั้น ความยาว ขนาด และสี...ล้วนแต่เป็นแบบที่พอดีกับนางและนางขึ้นชอบทั้งสิ้น

ซูโม่อี้ไม่ได้สืบทอดดีดของนาง อนุญาตให้นางติดตามสืบสวนคดี แม้กระทั่งฐานะและหีบสัมภาระก็เตรียมไว้นานแล้ว ทั้งหมดนี้ไม่น่าจะเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณที่นางช่วยชีวิตไว้เท่านั้น บางทีอาจมีความเห็นแก่ตัวที่เธอเองก็ไม่ได้รู้ด้วยซ้ำปะปนอยู่ด้วย ก็เหมือนกับการประนีประนอมที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันในวันนี้ ทำยที่สุดแล้วคงเป็นเพราะไม่อยากเห็นนางผิดหวังก็เท่านั้น

หลินหวนชิงหายใจติดขัด รู้สึกว่าก้อนเนื้อนุ่มๆ ตรงอกกำลังถูกบีบแน่นจนไม่สบายตัว ความกระวนกระวายเมื่อครู่กลายเป็นความรู้สึกผิด นางถอนหายใจอย่างเศร้าโศกแล้วมุดตัวลงในน้ำ

ซ่า...

เสียงน้ำที่ทะลักออกไปดังเข้าไปในหูของชายหนุ่มที่อยู่ห้องข้างๆ ซึ่งกำลังขมวดคิ้วและจดจ่อ เขาใช้กำปั้นปิดริมฝีปากแล้วกระแอมสองครั้ง ก่อนดิ่งسابเสื้อที่ทับซ้อนกันแน่น

เย้ยซึ่งสังเกตเห็นความผิดปกติของซูโม่อี้ จึงยื่นมือส่งน้ำดื่มสมุนไพรให้ถ้วยหนึ่ง "ได้เท่า หากร้อนก็เปิดหน้าต่างเพื่อระบายอากาศเถิด ดึกปานนี้แล้วด้านนอกไม่มีคนหอรอกขอรับ"

"ไม่ร้อน" ซูโม่อี้รับถ้วยชาและปฏิเสธคำแนะนำที่จะเปิดหน้าต่างของเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

การเก็บเสียงของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ไม่ดีเอาเสียเลย ไม่ดีมากๆ ตอนที่หลินหวนซิงก้าวลงไปใต้น้ำครั้งแรกซูโม่อีกก็ได้ยินแล้ว เพียงแต่ในหมู่ผู้คนที่อยู่ในที่นั่นมีเขาเพียงคนเดียวที่รู้ว่ามันหมายถึงอะไร ดังนั้นขณะที่คนอื่นกำลังคุยเรื่องงานด้วยสีหน้าจริงจัง ได้ทำซุกกลับรู้สึกหายใจลำบากและหงุดหงิด และเพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดเหตุที่ไม่สมควรขึ้นต่อหน้าผู้ได้บังคับบัญชา ซูโม่อัจฉริยะการหารือก่อนเวลาด้วยเหตุผลว่าดีเกินไปแล้ว ไว้ค่อยหารือกันวันหลัง

ซูโม่อำบน้ำในท้องของเยี่ยซิงแล้ว และได้ชี้แจงเรื่องที่ต้องจัดการในการเดินทางครั้งนี้เป็นพิเศษหลายรอบ จนกระทั่งแน่ใจว่าห้องข้างๆ ไม่มีเสียงอะไรดังออกมาแล้ว เขาถึงได้จัดเสื่อผ้าให้เข้าที่และเดินไปที่ห้องของหลินหวนซิง

ในห้องเงียบสงบไม่มีเสียง แสงอ่อนๆ ลอดออกมาจากร่องประตู ซูโม่อ๊ะคะประตูเบาๆ ด้านในเกิดเสียงดังที่ดูน่าเวทียิ่งขึ้น หลังจากนั้นก็พักประตูตรงหน้าก็ถูกเปิดออก

หลินหวนซิงสวมเสื้อคลุมนอนและเสื้อตัวในที่เขเตรียมไว้ล่วงหน้าขนาดพอดีตัว สีชมพูอ่อนงดงาม ขอบผิวที่ขาวราวกับหยกของนางได้พอดีผมของนางยังไม่แห้งสนิท เวลานี้ถูกรวบไว้ที่ด้านข้างลำคอโดยใช้ผ้าพันไว้เนื่องจากนางต้องประคองผมยาว ศีรษะของนางจึงเอียงไปข้างหนึ่งเล็กน้อย ตอนที่นางมองซูโม่อัจฉริยะให้ความรู้สึกเหมือนกำลังสงสัยโดยไม่ตั้งใจ

หน้าอกของซูโม่อัจฉริยะจนต้องละลายตาไปทางอื่น ในเวลานี้ที่หน้าประตูมีเสียงเออร์ผ่านมาพอดี ซูโม่อ๊ะเปียกตัวหลบแล้วก้าวเท้าเข้าไปในห้อง

แกร๊ก!

เป็นเสียงซูโม่อีกครั้งกึกก้อง

หัวใจของหลินหวนซิงสั่นไหวไปพร้อมๆ กับแสงเทียนในห้อง นางเดินไปนั่งประคองผมอยู่ตรงหน้าต่าง มองซูโม่อีกด้วยความเกรงใจ "ได้ทำให้ผมของข้ายังไม่แห้ง หากได้แห้งแล้วก็ได้ดับไฟก่อน ไม่ต้องสนใจข้า"

ซูโม่อีกเสียง "อืม" แต่ไม่ได้ดับไฟ จากนั้นเขาก็ถอดเสื้อคลุมออก แล้วหยิบหนังสือในหีบสัมภาระออกมาเล่มหนึ่ง ก่อนนั่งลงบนเตียงแล้วเริ่มพลิกอ่าน

ในห้องที่เงียบสงบมีเพียงเสียงฟุบฟุบแผ่วเบาของแสงเทียนและเสียงสัมผัสกระดาษดังเป็นระยะๆ

หนังสือถูกพลิกหน้าบ่อยครั้ง แต่ซูโม่อีกกลับอ่านไม่ค่อยรู้เรื่อง สายลมยามค่ำพัดผ่าน ทำให้มุ้งที่หัวเตียงพลิ้วไหว กลิ่นหอมสดชื่นของเจ้าได้วลอยมาจากทางหน้าต่างที่หลินหวนซิงนั่งอยู่

ซูโม่อัดไม่ได้ที่จะแอบมองนางผ่านหน้าต่างหนังสือ เขาไม่ค่อยเห็นหลินหวนซิงในลักษณะเช่นนี้ ดูเกียจคร้าน ผ่อนคลาย สบายตา และสงบเหมือนลูกแมวน้อยที่ไม่ดีไม่ชน สวามิภักดิ์เพียงขยับแขนขาที่กลายเป็นภาพทิวทัศน์ได้ ดังเช่นในเวลานี้ที่นางเพียงนั่งเฝ้าเตียงตัวอย่างสบายๆ บนเก้าอี้พิงกรอบหน้าต่าง ร่างกายก็มีส่วนโค้งเว้าที่งดงามราวกับแจกันทรงหงส์อันวิจิตร นางเอียงคอมองออกไปนอกหน้าต่าง ขาข้างหนึ่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงและปลายเท้าอีกข้างหนึ่งแตะพื้น รองเท้าปักเลื่อนลงมาจากเท้าครึ่งหนึ่งเผยให้เห็นส้นเท้าที่นวลเนียน ตัวนางกลายเป็นดอกพุดซ้อนสีขาวในแจกันทรงหงส์ ทำให้ผู้คนอยากดูอีกหลายครั้งอย่างอดใจไม่ได้ จู่ๆ ได้ทำหูซึ่งภาคภูมิใจในคุณภาพของตนเองเสมอก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อตอนเย็นที่อยากจะขี่ม้าตัวเดียวกับนาง ความจริงแล้วก็เพราะอยาก

หาเหตุผลที่จะใช้มือทั้งคู่มาวัดขนาดงานฝีมือที่หายากชิ้นนี้นั่นเอง

"ได้เท่า" หลินห้วนซึ่งหันกลับมา ทั้งสองสบตากัน ชูโม่อืยบหนังสือ
ข้างๆ มือขึ้นมาบังอีกครั้ง

"อืม?" ชูโม่อืตอบ ไม่ได้สยตามองนาง

"ผมของข้าแห้งแล้ว จะดับไฟแล้วหรือไม่" นางถามเขา

ชูโม่อืตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงวางหนังสือไว้ข้างๆ แล้วพูดว่า
"ได้"

จากนั้นราวกับแสงเทียนตอบรับด้วยการดับลง

大理寺・卿 2

Da Li Si Qing 2

คดีร้อนซ่อนปมรักแห่งศาลต้าหลี่ 2

Anyway เขียน

จิวิธวา แปล

จำนวน 312 หน้า

ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 《大理寺・卿》(Da Li Si Qing)

Author © 安妮薇 An Ni Wei (Anyway)

Thai language translation rights arranged with Beijing Aiyue Meiwen Information Technology Co., Ltd.

Thai language copyright © 2024 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3221-3

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เมื่อศาลตำหลีได้รับพระราชโองการให้รับช่วงต่อคำคดี
เป็นเหตุให้ ‘ซูโมอิ’ เสนาบดีศาลตำหลีได้รู้จัก ‘หลินหวันเซิง’ เจ้าหน้าที่จะขึ้นพินัยที่ยอมหักไม่ยอมของผู้อื่น
หลินหวันเซิงไม่เหมือนผู้อื่น เพราะเขากังวลตลาดเดลิเวอรี่และไม่เกรงกลัวใคร
ไม่ถูกสิ! ที่ถูกต้องจะต้องเรียกว่า ‘นาง’ กระมัง
เพราะความจริงแล้วนางคือขุนนางหญิงที่ปลอมตัวเป็นชายเข้ามาในราชสำนัก
มีหน้าที่ยังมีประวัติเป็นบุตรสาวของขุนนางต้องโทษอีกด้วย
จะด้วยตำแหน่งฐานะหรือภูมิหลัง นางล้วนไม่อาจคู่ควรกับ ‘การเป็นคนรู้จัก’ ของซูโมอิได้เลย
ถ้าวาระหว่างนางกับผู้ที่ ‘ไม่กลัวแม้แต่เหล่าทวยเทพและภูตพิศาจ’ ขุนนางผู้โหดเหี้ยมอันดับหนึ่ง ‘ผู้มี
ทั้งสองกลับมีความสัมพันธ์ที่ ‘ใกล้ชิดสนิทแนบแน่น’ กัน
เช่นนี้แล้วคดีร้อนที่จะซ่อนปมรักได้ดีที่สุดจะมีแค่คดีของเสนาบดีศาลตำหลีเองหรือ
คนที่หลงใหลในการพิพากษา ทั้งยังเป็นหลานชายของฮ่องเต้
มีความรัก-ใคร่-ผูกพันกับนักโทษหญิงผู้หนึ่งเช่นนี้ เรื่องราวจะจบลงด้วยดีได้อย่างไรกัน

ชวนคุณมาอ่านเล่มนี้

กดลงอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3221-3

9 786160 632213

ราคา 349 บาท